

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novín v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill, 60623

Roč. (Vol.) IX. — Číslo (No.) 33.

Sobota (Saturday) 11. 8. (August) 1984

Mistr Bohuslav Martinů

* 8. prosince 1890 v Poličce, žák praž. konservatoře (house), do r. 1922 člen České filharmonie, v skladbě žák J. Suka a franc. školy. († 1959 ve Švýcarsku.)

Rodná světnice B. Martinů na věži poličského kostela.

Matěj z Babíkova:

PŘED 25 ROKY ZEMŘEL VE ŠVÝCARSKU POLIČSKÝ RODÁK, HUDEBNÍ SKLADATEL BOHUSLAV MARTINŮ

Již jednou jsem psal, že to byla tři východočeská města - Skuteč, Litomyšl a Polička - kde se narodili tři vynikající hudební skladatelé. Tak před 210 lety se ve Skutči narodil V.J. Tomášek, před 160 lety se v Litomyšli narodil B. Smetana a v Poličce se narodil celým hudebním světem uznávaný Bohuslav Martinů, který zemřel právě před 25 lety v cizině. Po dvacet let před svou smrtí nevykročil do rodné země - toulal se světem, svoje skladby komponoval v cizích zemích a v cizině se mu dostalo uznání dříve než ve vlasti. Jeho hudební skladby jsou světové úrovně, ale přece z nich jakoby z pozadí vyznívají tóny českých lidových písní.

Nejvíce se svému kraji přiblížil - dnes již světově známým souborem „Zpěvy o Vysočíně“. Slova poesie k těmto skladbám napsal jeho přítel - též poličský rodák - básník Miroslav Bureš. Ten jej také navštívil krátce před jeho smrtí ve Švýcarsku. Poslední slova, která Martinů svému příteli svěřil byla: „Všecky tam u nás pozdravujte - hlavně v Poličce!“

Osobně miluji hudbu i zpěv, postrádám však hudební talent, a proto jsem požádal muzikálně nadanou přítelkyni z rodného kraje, aby pro čtenáře „Hlasu národa“ napsla následující reportáž o „Českém muzikantu“ světového jména.

Bohuslav Martinů je synem Českomoravské vysočiny. Narodil se v Poličce „na věži kostelní“ u chrámu sv. Jakuba, dne 8. prosince 1890.

Jeho otec Ferdinand Martinů byl povězným kostela sv. Jakuba a bydlel s rodinou nahore na věži. Otec zastával odpovědnou funkci. Musil hlídat i

v noci, hlásit požáry v okolí pomocí signálů, udržovat v dobrém chodu věžní hodiny a zvonit každodenně klekání. Měl velmi rád společnost. Sám dovedl předvést pěkné výstupy pro zasmání a byl členem řady spolků a jejich obětavým pracovníkem, všude vítaným. Brzy vodil svého synka do večerních zkoušek divadelních ochotníků, jimž dělal nápovědu. Sotva chlapec poznal divadelní zákulisí, hned mu učarovalo.

Bohouš brzy také sám udivil poličskou veřejnost svými výkony na housle. Učil se u Josefa Černovského, který byl vlastně krejčím. I jeho skladatelské pokusy vzbuzovaly nemalou pozornost. Rodičům bylo doporučováno, aby synka dali studovat na konzervatoř. Město dokonce přislíbilo finanční podporu.

Tak se Bohouš dostal do Prahy, kde měl studovat housle skutečně odborně. Nebylo jeho tíživostí stát se houslovým virtuosem, nebylo jeho touhou ani trvale působit jako houslista v orchestru. Ale jeho svazek s Českou filharmonií měl pro něho životní význam. S tímto orchestrem se Martinů dostal v r. 1919 poprvé do Paříže. Byl ji okouzlen, a když se mu čtyři léta poté, v r. 1923 naskytla příležitost využít skromného stipendia, odjel do Paříže na zkušenou. Bral lekce u Alberta Roussela, vynikajícího francouzského skladatele, a pod jeho přátelským dohledem začínal psát partituru jasně a vkusně.

Více než Roussel naučil Bohouše sám život. Chodil s očima otevřenými pro všechno podnětné, cenné a krásné, chodil se srdcem otevřeným pro všechny způsoby a formy

uměleckého projevu. V dobovém babylonu směrů a tendencí často jen krátkodobých hledal a nalézal svoji cestu. Pomáhal mu v tom především obdiv k tvorbě tzv. ruského období Igora Stravinského. Nad všemi dobovými vlivy však záhy převládla skladatelova osobitost, pevně zakořeněná v jeho rodu a v jeho původu.

Martinů postupně vyzrál v umělce velmi originálního. Patří k nemnoha skladatelům, které rozpoznáme už po poslechu několika taktů jejich hudby, asi jako poznáme bezpečně Smetanu, Dvořáka a Janáčka.

Od chvíle, kdy jako 12letý poličský chlapec složil první

(Pokračování na str. 11)

Věž kostela sv. Jakuba v Poličce.

Sloupek informací

o „krátké paměti“ některých lidí západních zemí, kteří zapomněli na Churchillovo varování před nepřipraveností bojovat o svobodu se zapřísláhlým nepřítelem demokracie a o strašidelném strachu Sovětů před užíváním počítačů v civilním životě.

Dnešní poměr vojenských sil mezi Svobodným světem a komunistickým blokem.

„Nechceme-li bojovat za právo, kdy můžete snadno zvítězit bez krveprolití, nechcete-li bojovat, kdy naše vítězství je jisté a nenákladné, pak dojdete k okamžiku, kdy budete muset bojovat se všemi eventualitami proti vám a pouze s nejistou nadějí na přežití. A může nastat ještě horší případ - může se stát, že budete muset bojovat, když už není naděje na vítězství, poněvadž je lepší zahynout než žít jako otroci.“

To jsou slova Winstona Churchilla v anglickém parlamentu v době mnichovských jednání mezi Chamberlainem a Hitlerem. A tehdejší vlády Evropy jeho slov nedbaly, načež došlo k postupné okupaci Československa, přepadení Polska a vzplála nejkrutější válka v dějinách lidstva.

Dnes stojí svět opět na pokraji propasti. Zvažuje se každé slovo zodpovědných státníků, posuzuje se každý čin směřující k záchraně či ohrožení míru ze všech stran. Podívejme se nejprve na strážlivá a nemilostivá fakta, jak je publikují západní

sdělovací prostředky:

rakety středního doletu: Varšavský pakt má 224 raket SS-4 a 378 raket SS-20 s 1358 hlavicemi, z nichž dvě třetiny směřují na západní Evropu. NATO má v Evropě 9 raket Pershing II a 32 ostatních (stav koncem r. 1983); rakety dálkového doletu: Sovětský svaz má 945 raket umístěných na ponorkách a 1398 na pozemních základnách. NATO má na ponorkách 632 raket a na pozemních základnách 1040, kromě 64 britských raket Polaris. Počet francouzských raket nebyl uveden; bombardéry s dálkovým doletem schopné nést atomové hlavice: východní blok má 400 těchto letadel se západními krycími názvy Bear, Bison a Backfire, NATO má 325 letadel B-52, která jsou již značně zastaralá a novější FB-111; tanky: Varšavský pakt 46,000, NATO 18,000; děla a minomety: 38,800 východních proti 14,700 západních; protitankové zbraně: Východ 35,400, Západ 19,170; bojeschopná auta: východní blok 94,800, Západ 39,580; bojové vrtulníky: Východ 1,175, Západ 900;

počet mužů schopných okamžitého nasazení: Varšavský pakt 4 miliony (115 divíí), západní aliance 2.6 milionů (88 divíí).

Jestliže tyto údaje jsou známy veřejnosti, která má o toto zájem, můžeme se jistě domnívat, že povolané osoby jsou informovány důkladněji. Těžko lze tedy pochopit některá rozhodnutí západních vlád. V roce 1978 bylo mezi partnery obranné koalice NATO dohodnuto, že do r. 1981 budou učiněna rozhodnutí o počtu a umístění amerických raket na evropské půdě. Jaké jsou výsledky dnes, 6 let po této dohodě? Anglie, západní Německo a Itálie dostaly plné slovo. V těchto zemích je v proudu umístování raket. Dánský parlament nepatrnou většinou umístění raket odmítl (i když jím projíždějí sovětské ponorky pod nosem). Belgie ještě nerozhodla. Holandský parlament přistoupil k hlasování v minulých dnech. Je škoda, že slova Sira Winstona Churchilla nedostal každý člen holandské vlády a parlamentu. Je totiž pochopitelné, že rozhodnutí je takové, jak bylo odhlasováno. Uvažují tito lidé zdravým selským rozumem nebo se podřídili nepochopitelným vlivům? Vládní návrh byl přijat 76 liberály proti 71; kdyby šest členů křesťansko-demokratické strany, která tvoří koalici s liberály, znali slovo „disciplina“, vyznělo by hlasování přesvědčivěji - 82 pro, 65 proti. Bohužel, „disidenti“ ve vlastní straně sehráli svoji ne příliš čestnou úlohu. Ale ani přijaté rozhodnutí, o kterém se řadu měsíců v kuloárech v den Haagu, a na stranických schůzích všech politických stran jednalo a což bylo ovlivňováno nesčetnými demonstracemi organizovanými hlavně katolickým mírovým hnutím, ženami v domácnosti (!) a nezaměstnanou mládeží, není chlapskou řečí zodpovědných mužů.

Jaké je v zásadě rozhodnutí holandské vlády? 48 raket bude umístěno (podle okolností případně méně) na holandském území, jestliže Sovětský svaz nezmrazí stav raket ke dnu tohoto holandského rozhodnutí. Znamená to tedy, že bude-li Sovětský svaz pokračovat ve zbrojení, budou ve Woensdrechtu americké rakety umístěny.

Nemyslím si, že by někdo mohl uvěřit, že by na základě tohoto rozhodnutí opravdu s dalším umístěním SSSR přestal. Satelitní fotografie ostatně ukazují, že se v Sovětském svazu staví další odpalovací rampy. A tak snad hrůzně

Holandsko zařadit do zemí, které splní svoji morální povinnost.

Sovětský svaz však již ukazuje Holandsku své dráčky: petice parlamentní delegace, která chtěla na sovětské ambasádě v den Haagu předat desetitisíce podpisů na podporu manželů Sacharových, nebyla přijata a musela být do Moskvy poslána poštou. Již dohodnutá návštěva delegace politických stran k rozhovorům se sovětskými činiteli byla ze sovětské strany odložena na neurčito.

Položme si na závěr jednu otázku vzhledem k uvedeným údajům zbraní obou stran: kdyby (nedej Bože!) došlo k válečnému konfliktu, znamenalo by to, že by Západ byl předem odsouzen k porážce? Naprosto ne! Podle strategických odborníků by musela strana, která by konflikt rozpoutala, mít dva až třikrát větší materiální převahu, aby mohla válku rozpoutat ve svůj prospěch. A tak daleko nejsme, naopak, situace se v tomto směru zlepšuje. Doufejme, že v Americe zůstane u kormidla stará garnitura s prezidentem Reaganem v čele, který vrátil Americe sebedůvěru a západnímu světu víru ve vlastní sílu a velkou naději na trvalý mír.

Jozka Staněk - Holandsko

Tak zvané vědecky pokrokový sovětský politický, hospodářský a policejní systém se nyní najednou až chorobně obává technického pokroku elektronických počítačů.

Ne snad, že by komunistická vláda rudého „lidového carství“ chtěla bojkotovat počítačovou revoluci naší doby - (vždyť SSSR byl v 60. a 70. letech mezi prvními kupci amerických a japonských elektronických počítačů první a druhé generace, a dnes jich sami vyrábějí asi 12 - 16 různých specializovaných modelů) - ale najednou si uvědomila, že počítačová moderní technika by se mohla stát v rukou „obyčejného sovětského lidu“ daleko nebezpečnější zbraní než puška a samopal; že by počítačy usvědčily sovětskou vládu ze lži, že by vědci-disidenti a nakonec i mladí studenti kybernetiky a počítačové techniky mohli vládě nastrojit ohromné sabotáže jen při „hraní si s počítačem“, a proto nájezdnou sovětský politický,

hospodářský systém, který o sobě stále prohlašuje, jak je pokrokový - (i když svobodný svět a soudní lidé žijící pod komunismem, poznali jeho zanedbné a kruté zlé zpátečnictví) - byl nyní samotným technickým pokrokem donucen přiznat se novými zákazy ke svému zpátečnictví. A kdo by se byl kdy nadál, že komunisty zaženou do úzkých právě moderní počítačy, které by jim naopak mohly neúčinněji pomoci vyvést jejich plánovače výroby a hospodářství z omylu, přivést k životní realitě a ukázat jim vyčíslené možnosti různých cest k urychlenější hospodářské účinnosti jak v zemědělství tak v průmyslu a tím i k větší celonárodní prosperitě.

SSSR používá dnes počítačů hlavně v letectví, ke kontrole mezikontinentálních střel s nukleární náloží na odpalovacích základnách a ve vesmírovém programu. V Moskvě pak používá počítačů meteorologický ústav, spojený s pozorovacími stanicemi v městě Chabarovsk při pacifickém pobřeží a v hlavním městě Běloruska - Minsk - nedaleko Baltského moře. Ve výrobě méně specializovaných počítačů, nepostradatelných dnes v ekonomii, v bankách, v pojišťovnách, na policii, v učtárnách, v tiskárnách a prostě všude v civilním životě. Sověti jsou daleko za západní technologií. Dnes by si sice rádi koupili v USA a v Japonsku několik prototypů těchto „malých zázraků“ technické vynalézatosti západu, ale USA i Japonsko na ně daly embargo. Tak SSSR ukradl nějaké sázecí fotokomputry polské zakázané Solidaritě, která je dostala od svých amerických krajanů darem, o získání dalších počítačových vynálezů a programů se Moskva pokouší průmyslovou špionáží a „černým“ obchodem. Přesto však jsou dosud političtí a policejní bonzové SSSR zásadně proti zavádění počítačů, které by nutně znamenaly převratné změny v dosavadní sovětské byrokracii. Počítač se totiž dnes používá v obchodě, v průmyslu i v administrativě k rychlému přehledu jmen zákazníků, rezerv ve skladě, k rychlému šíření informací atd., jenomže v policejné hlídce a diktátorsky uzavřené společnosti, jakou je SSSR a jeho satelity je otevřená výměna infor-

**Doporučte
HLAS NÁRODA
svým přátelům
a známým**

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahných doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

YDÁVÁ:

“VELEHRAD”, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTECH VIT, O.S.B. s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK 111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslání článků a dopisů zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. Zaslání rukopisů se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

August 11, 1984 Vol. IX, No. 33

mací od jednoho průmyslového či obchodního odvětví k druhému, od ministerstva k ministerstvu, od města k městu naprosto nemyslitelná. Všude jen ti věrní partajníci „nahoře“ se ještě mohou sem - tam něco dovědět, a tak celá sovětská politická, hospodářská a policejní mašinérie je nyní paralysována strachem před myšlenkou, že zavedení počítačů je připraví o monopol informací o veškerém dění v jejich rozsáhlé zemi. (2 1/2krát USA.) Vždyť od r. 1960 se ztenčil i svazek údajů státního statistického úřadu o stavu země ze 700 na 400 stránek v r. 1983. V jeho loňském vydání už např. jsou vypuštěna čísla o sklizni žita, pšenice a kukuřice, o dětské úmrtnosti, o počtu spáchaných vražd a zločinů, o nezaměstnanosti, skrývané „přesuncem“ pracovních sil do jiných oborů, o počtu počítačů v zemi, politických dissidentech atd. Všechny západní svobodné státy podobné informace ve svých statistikách uveřejňují.

I když soudruh Jevgenij Velichov, viceřektor důležité sovětské Akademie věd a ředitel nově založené katedry o vědeckém využití informací, počítačové technologie a automatizace nedávno prohlásil, že SSSR musí nyní rozvinout podobné celostátní úsilí ve výchové specialisté na výrobu, obsluhu a nových programátorů počítačů, jako byl boj proti analfabetismu hned po bolševické revoluci v říjnu r. 1917. Jeho šéf Anatoly Alexandrov, rektor téže Akademie věd mu však na to řekl, že nemohou plně nyní využít ani těch počítačových specialistů které už SSSR má a mohl by jejich znalosti i poměrně malého

počtu existujících počítačů použít k výkonnější organizaci podniků a hospodářského plánování. Mluví sovětského ministerstva školství a výchovy, které je naprosto proti zavádění počítačů do škol více z politických a ideologických důvodů než z učebních, vysvětlil vládní „nechut“ k používání počítačů v civilním životě tímto libivým důvodem: „My chceme, aby se naše děti ve škole nejdříve naučily počítat správně hlavou než jimi svěříme do rukou elektronické počítače. Navíc se pak také chceme nejprve přesvědčit o tom, jaký praktický užitek by přineslo naší společnosti a státu všeobecné zavádění počítačů do škol, byť i jen odborných. Přišlo by to totiž velmi drahé a tak je nejprve třeba se přesvědčit o tom, stojí-li to vůbec za to zatížit státní pokladnu takovými výdaji. Je-li výchovná cena počítačové techniky stále dosud tak „nejistá“.

Jenomže, pravý důvod odporu oficiální sovětské hierarchie vůči počítačům je strašidelný strach, že by brzy vyšly sovětskému lidu najevo všechny lži falšovaných státních statistik, že by se podzemní samizdatová literatura rozmnožila geometrickou řadou, a vůbec, že by se veškerá dosavadní státně-policejní kontrola nad životem sovětských občanů nakonec vymkla Kremlu z ruky.

Ovšem, nedožene-li SSSR západní počítačovou technologii, těžce na to doplatí ve výrobě, v administrativě, v tiskářském průmyslu i v turistickém ruchu. A tak se dnes sám technický pokrok obrací proti zpátečnému pokrokovému politickému systému diktátorů - a to je dobře.

Den českých katolíků v Chicagu

Distriktní svaz českých katolíků pořádá svůj tradiční Den českých katolíků v neděli 16. září 1984.

Den českých katolíků jako léta poslední bude zahájen českou mší svatou v nedalekém kostele Blahoslavené Anežky české. Hlavním celebrantem bude n.j.d. Otec opat Valentine Skluzáček, O.S.B. z kláštera v Lisle.

Přípravy na Den českých katolíků jsou již zahájeny; prosíme tedy naše dárce a příznivce, aby na nás pamatovali s dary do našich stánků a pro knížky štěstěny. Dary můžete odevzdati v úřadovně Národního svazu českých katolíků anebo v redakci Hlasu národa, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago.

Nemůžete-li sami dary do Velehradu přinést, laskavě nám zavolejte - (762-2044 - redakce H.N.; 522-7575 - úřadovna NSCK) - a rádi si pro ně přijedeme.

Budeme vám vděční za každou předběžnou i telefonickou zprávu o vašich darech, která nám ulehčí naši práci, jelikož budeme vědět s čím můžeme počítat a jak dary rozdělit.

Předem přijmete vděčné Pán Bůh zaplat' za štědrost vašich dobrých srdcí.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero, Ill. - 2414, S. 61st. Ave.

Známa skupina mladých šohajů a tanečnic z Národopisného kroužku - chicagské Ústředny moravských spolků, kteří vystoupí v národopisném programu 45. Moravského dne v neděli 19. srpna.

45. MORAVSKÝ DEN

Ústředna Moravských spolků a Národopisný kroužek Ústředny srdečně Vás zvou na Jubilejní 45. Moravský den, který pořádají v neděli 19. srpna 1984 v Union Hall, Joliet Road a La Grange Road V Countryside, Ill.

Bohatý program národních tanců, zpěvů a zvyků předvede Národopisný kroužek za účasti hostů z Kanady z klubu Besedy - Domova, Moravské kulturní společnosti. Na sto účinkujících v pestrých národních krojích vystoupí v jedinečném národopisném programu za doprovodu 12ti členné „Veselé kapely“, řízené kapelníkem George Pichou.

Budova bude otevřena již v 10 hod. dopoledne, kdy bude sloužena mše svatá dp. Esterkou, rodákem z Dolních Bojanovic na Moravském Slovácku, s nímž bude konat

dp. Vojtěch Vít. Národopisný program začne přesně v 1:30 hod. odpoledne. Kuchyně bude zásobena dobrým českým jídlem bude otevřena v 11:30 hod. dopoledne, a během programu bude zavřena. Po programu bude tradiční Moravská veselice při hudbě „Veselé kapely“. Vstupné je \$9.00 za osobu včetně programu a tance.

Večírek na uvítání hostů bude v sobotu 18. srpna v 8:30 hod. večer v sále American Legion Hall na 25. ulici v Cicero. K tanci bude vyhrávat rovněž hudba George Pichy.

Moravský den je pro nás v Chicagu mimořádně velkou a významnou kulturní a společenskou událostí. Je připravován s velkým nadšením a láskou k tradicím a odkazu naší rodné vlasti. Naše mládež, která se k těmto tradicím hlásí, je propaguje a udržuje, si plně zaslouží veškeré podpory celé naší krajanské veřejnosti.

Proto nezapomínejte: V neděli 19. srpna 1984 všichni na Moravský den!

ÚSTŘEDNA MORAVSKÝCH SPOLKŮ A NÁRODOPISNÝ KROUŽEK

SRDEČNĚ VÁS ZVOU NA

45. moravský den

V NEDĚLI 19. SRPNA 1984 V UNION HALL - 6200 West Joliet Road

(JEDEN BLOK ZÁPADNĚ OD LA GRANGE RD./ COUNTRYSIDE, ILLINOIS)

Bohatý národopisný program zpěvů, tanců a národních zvyků v původních moravských krojích pod vedením Jerry Jeřábka a John Škacha. - V programu vystoupí též hosté z Kanady, z Klubu Besedy/Klubu Domov a z Moravské kulturní společnosti. Při pořadu a k tanci bude vyhrávat „Veselá kapela“ za řízení G. Pichy. - Budova bude otevřena již v 10 hod. dopoledne kdy bude sloužena mše svatá dp. P. Esterkou za koncelebrace dp. Vojtěcha Víta O.S.B. -

Program bude zahájen přesně v 1:30 hod. odpoledne. Vstupné \$9.00 za osobu včetně programu a tance. Kuchyně bude otevřena od 11:30 hod. dopoledne. VEČÍREK na uvítání hostů v sobotu 18. srpna v 8 hod. večer v sále American Legion Hall na 25 ulici v Cicero. Hudba G. Pichy.

DOBA "BĚHEM ROKU"

19. NEDELE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — odvážujeme se nazývat tě Otcem a prosíme: — Naplň naše srdce duchem opravdového synovství, — abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY KRÁLOVSKÉ (1 Král 19, 9a, 11-13a)

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A hle, ozvalo se k němu Boží slovo.

Řeklo mu: "Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!"

Hospodin přecházel: prudký a silný vítr, který štěpí hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin nebyl ve víchru. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin nebyl v zemětřesení. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin nebyl v ohni. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to slyšel Eliáš, zahálil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ

Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řím 9, 1-5)

Bratři! Mluvim pravdu — vždyť jsem Kristův — čistou pravdu, a totéž mi říká o mně i svědomí z osvětlení Ducha svatého: velký zármutek nosím v srdci a neustálá bolest mě svírá. Ano, raději totiž bych si přál, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť to jsou Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus — Bůh, který je nade všechno, bud' veleben na věky! Amen.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE (Mt 14, 22-23)

Když Ježíš nasytil zástupy, hned nato přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Propustil zástupy a vstoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.

Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčel po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem.

Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: "Vzehopte se, já jsem to, nebojte se!"

Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!"

A on řekl: "Poď!"

Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Když ale viděl vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!"

Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?" Když vstoupili do lodi, vítr se utišil.

Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: "Jistě jsi Boží Syn."

Zpráva

o Národním dnu českých katolíků v New Yorku

V neděli 15. června 1984 newyorská odbočka Národního svazu českých katolíků pořádala svůj tradiční Den českých katolíků ve známém spolkovém parku tělocvičné jednoty Sokol - Orel v Bronx, N.Y. při ulici Schurz.

Toto výroční setkání věřících krajanů bylo zahájeno polní mší sv. v 11:30 hod. dopol., kterou sloužil kaplan new-yorské svazové odbočky, nynější farář býv. českého kostela Panny Marie Ustavičné pomoci (326 E. 61st Street New York) - redemptorista dp. Thomas Barrett.

Brzy po poledni se dostavila také menší skupina krajanů, kteří jsou pravidelnými návštěvníky nedělních českých bohoslužeb u Otce Aloise Vyoralu v kryptě kostela Panny Marie Karmelské v Astorii. Zavítal mezi nás i laskavý salesiánský Otec Vyoral, který se však pro jiné povinnosti, tentokrát dlouho mezi námi nemohl zdržet.

Odpolední program jsme zahájili zpěvem státních hymen. Prof. Sidney Zdeněk F. Rutar, předseda NY odbočky Svazu přivítal přítomné a vzpomněl zasloužilých členů a pracovníků, kteří už odešli na věčnost. Výslovně pak jmenoval Františku Hejlovou, která byla po dlouhou řadu let hybnou pákou všeho česko-katolického dění v new-yorské oblasti, nedávno zesnulou paní Marii Babarovou († letos v červnu), chicagskou paní Victorii Vollerovou, dlouholetou tajemnici celonárodní svazové úřadovny v Chicagu sl. J. Krippnerovou a newyorského Františka Sluku, jehož ovdovělá paní seděla mezi přítomnými.

V další části svého anglického

Záběr z polní mše sv. na Národním dnu českých katolíků v New Yorku. (Poslali jste nám příliš tmavý snímek, tak na nás nebudoukejte!)

proslovu prof. Rutar připomněl svým posluchačům dlouhé a dosud stále současné utrpení věřících křesťanů - a zvláště pak katolíků v Československu pod atheistickým režimem komunistů, a vyjmenoval aspoň nejznámější nové mučedníky z řad duchovenstva i laiků, kteří svou věrnost víře v Krista a fímskému nástupci sv. Petra zaplatili životem: Ing. Rostislav Sochorec, poslanec za křesť. lidovou stranu a člen Čs. Orla, Otec Toufar, jehož komunistická policie utloukla jen proto, že tvrdil, že aranžovaný „záraz“ s pohyblivým se křížem směrem na západ nastrojila sama rudá policie a nikoliv on, pak nedávno ubitý český kněz - inženýr v Bratislavě a student architektury Pavel Švanda (synovec Otce ThDr. Tomáše Špídlíka, profesora a spirituála Nepomucena v Římě) - jehož tělo pohodila StB na dně jeskyně Macochy na Moravě a pak jeho rodičům tvrdila, že jejich Pavel spáchal sebevraždu, dokonce prý z nešťastné lásky, ačkoliv měl před svatbou.

Pak ještě krátce promluvil p. Jangl, současný předseda a náčelník katolické tělocvičné organizace Sokol - Orel a pozval přítomné na říjnovou oslavu 75. výročí založení této organizace českým misionářem rede-

mptoristou Otcem Matějem. Po zpěvu několika národních a lidových písní byl oficiální program Dne českých katolíků zakončen svatováclavským chorálem, a hned nato spustila řízná melodie naše zdejší „Plzeňská kapela“ pod taktovkou energické a usměvavé Aničky Šebíkové. Protože hrála skutečně „od podlahy“, jako praví česká „kutálka“, přilákala i tance chtivé americké obyvatele z nejbližšího sousedství, kteří od 2. až do 6. hodiny odpoč. se neunavili naší známou dechovku bud' u stolů pod stínem stromů poslouchat, anebo při ní na sále v přilehlé klubovně vytáčet.

Naše pokladní, sestra Věra Křenková nám řekla, že finanční výsledek celého podniků byl uchazející, a tak, až se při první schůzi po prázdninách opět sejdem - (o 3. neděli v říjnu), budeme vám moci oznámit, na jaké sociální a charitativní účely jsme získány výtěžek rozdělili.

Ze srdce pak děkujeme všem, kdo na Národní den českých katolíků přišli a kdo nám je pomohli uskutečnit.

HLEDÁME

trpělivou a laskavou paní, která by dělala příjemnou společnost naší drahé staré mamince v Chicagu když jsme v zaměstnání.

O dnech, různém čase a platu dohoda až při osobním setkání. Volejte příští týden kdykoliv ve dne na ☎ 535-9375

Chicagoland Sokol Building Ass.

srdčně zve
na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 19. srpna 1984 - National Grove č.2, na 29th Ave. a Desplaines Ave., v North Riverside, Il.

K tanci a poslechu bude vyhrávat populární

„KONCERTINA KLUB“.

Domácí občerstvení a pohoštění včetně tradičních bramboráků.

VELKÁ TOMBOLA /RAFFLE/
- 10 cen v hodnotě od \$10.00 do \$300.00

Přijďte všichni mezi nás!

Přiveďte své přátele a známé.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

8312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250

Radi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIAL

DŮM NA PRODEJ

DŮM

O PĚTI MÍSTNOSTECH
V HOT SPRINGS - ARKANSAS

O podrobnosti

píšte nebo volejte:

Gretel Schubert

117 Sunset Bay Dr.

Hot Springs, ARK. 71913

☎ 1-501-525-8288

LONDÝNSKÉ SYMPOSIUM 1984

Ve dnech 13.-15. července 1984 proběhlo v Londýně pracovní symposium svolané Naardenským výborem. Všechny exilové organizace se na symposiu podílely a vyslaly své zástupce. Jmenujeme alespoň: Sokol /Ing. K. Staller/, ČSOL /br. Ludíkar a Pospíchal/, SVU /Ing. P. Moritz/, CDUP /red. J. Josten/, Naardenské hnutí /Rev. J. Lang S.J./, Čs. pomocný komitét /R. Mackay/...

Vedle těchto vystoupili v přednáškách Otec biskup J. Škardava /titulární biskup litomyšlský/, prof. Jar. Krejčí z university v Lancasteru, Ing. B. Kobliha /republikánské hnutí/, Ing. R. Václavík /PSVZE/ a red. J. Josten. Pracovní symposium pozdravili prof. J. Bradley /Manchester universita/, prof. L. Brom /RH - USA - Denver universita/, Sdružení býv. čl. politických vězňů v zahraničí /se sídlem ve Švýcarsku/ a svoji studii „Komenský a naše problémy“ zaslal Dr. S. Hofírek z Austrálie.

Přednáškovou část otevřel prof. J. Krejčí svou znamenitou studií „Čsl. minulost a přítomnost na křižovatkách civilizací.“ Jeho objevná fakta o střetu kultury Jižní /katolické/ a kultury Severské /protestantské/ a obdobně o konfliktu civilizace Západní a „civilisace“ leninské, znamenají přínos nových dimenzí do politického chápání naší složité národní situace - situace státu ve střední Evropě.

Red. J. Josten přečetl /zkráceně/ studii V. Havla: „Politika a svědomí“ a ve svém ko-referátu rezebíral současné myšlenkové proudy domova. Na jeho zamyšlení navázala přednáška Otce biskupa J. Škardavy „Duchovní profil exilu“. Oba referáty byly bezprostřední a zaujaly svým nadšením, které nedokáže ochladit ani smutně známá zkušenost s otřesným dědictvím komunistické „výchovy“, která se zvláště bolestně odráží na nejmladší generaci.

Stejným povzdechem zazněla přednáška Ing. R. Václavíka „Lidská práva v ČSSR a ČSSR a ekonomická integrace“: komunistická demagogie dokázala dokonale odpolitizovat nejmladší generaci. To se projevuje zejména v neúčasti nových exulantů na životě politických organizací v exilu a na jejich osobní životní skepsi a desorientaci.

Poněkud optimističtější vyzněl příspěvek Ing. B. Koblihy: „Středoevropské státy Federace“ orientovaný na budoucnost. Dnes, kdy se president Reagan snaží o neutralisaci

Afghanistanu a mnozí usilují o odstranění neblahých důsledků Jalty, se může návrh Středoevropské federace stát rozumnou alternativou existence Střední Evropy. Referát red. J. Jostena: „Jaltská dohoda a my“ - jako by podložil nutnost hledání nových cest k řešení abnormální a nebezpečné situace ve Střední Evropě. Red. Josten prohlásil, že polská vláda v exilu je pro Středoevropskou federaci.

V závěrečné diskusi se rokovalo o Memorandu, které mělo vyjádřit ducha, jímž se celé Symposium konalo a také vyjádřit jasné cíle našeho exilového snažení, stejně jako vytyčit některé úkoly, jichž si přítomná doba vyžaduje. Symposium na opravdu celo-exilové basi za účasti všech. Letošní Memorandum má být zasláno k celoevropským diskusím do všech míst exilu.

ITIS 16.7.1984

Memorandum Londýnského symposia 1984

Na Londýnském symposiu byly předneseny a debatovány referáty z oboru historie, mezinárodních úmluv, lidských práv a hospodářství a byl přečten i projev Václava Havla jako vodítko přístupu domova k problémům dneška. To vše tvoří podklad následujícího Memoranda.

MEMORANDUM LONDÝNSKÉHO SYMPOSIA 1984

Cíl našeho snažení v exilu je: obnovení pravé demokracie ve svobodné vlasti.

Demokracie tkví především v uznání politických a občanských práv, která dávají občanům možnost účasti na výkonu veřejné moci, která zajišťuje svobodu myšlení, vyjadřování, shromažďování a náboženské víry, která omezují libovůli nebo zlovůli státních orgánů v uvěznění a utlačování jednotlivců.

Přijímáme proto „Prohlášení lidských práv“ - schválené Všeobecným shromážděním spojených národů - z 10. prosince 1948.

U vědomí, že Západní demokracie vznikla na půdě křesťanské kultury, která jasně vymezuje vztahy mezi státem a jednotlivci, a to jak na poli metafyzicko-mravním, tak v oblasti politické - hlásíme se ke křesťanské tradici našich národů, tradici, která vytvářela naše dějiny od sv. Cyrila a Metoděje a Václava - přes slavné Přemyslovce a Lucemburky, zvláště Karla IV. - syny našich národů jako Jana Husa, Jiřího z Poděbrad, J.A.

Komenského, Františka Palackého, Jana Kollára, Svatozára Hurbana Vajanského, P. Hviezdoslava, T.G. Masaryka a kard. Josefa Berana.

Odmítáme - komunistický totalitní systém, udržovaný v dnešním Československu pomocí sovětského policejního režimu a vojenské okupace. Jsme proti absolutní moci státu a proti sovětskému ovládnutí naší vlasti.

Žádáme - zrušení „Košické dohody“ - národu vnucené - a obnovu politického a hospodářského systému, který byl platný v Československu před II. světovou válkou.

Odmítáme - jakoukoli interpretaci Jaltské dohody, která by dávala Sovětskému svazu oprávnění trvalé okupace Východní Střední Evropy a oprávnění vnucovat komunistický totalitní režim státům této oblasti. **Podporujeme** všemi silami světové hnutí za odvolání Jaltské dohody.

Chceme se nadále zasazovat za lidská práva a demokratické svobody ujařmených občanů naší vlasti /intervencemi u vlád, parlamentů, tisku a vysílání a u Spojených národů/.

Věříme v mírové a přátelské soužití evropských národů a jejich politický a hospodářský rozvoj v konečné evropské společnosti.

Chceme i nadále spolupracovat se všemi organizacemi Sověty okupovaných zemí, zvláště pak s polským exilem v duchu čsl.-polské smlouvy z 19. ledna 1942. Vynasnažíme se vytvořit předpoklady k co nejužší spolupráci všech čsl. demokratických spolků a organizací ve svobodném světě, neboť jsme přesvědčeni, že tak bude zajištěna nejučinnější práce pro osvobození domova.

CML - ČSOL - Čs. svaz letců - Naardenský výbor-SVU-Sokol-PSVZE/V.B./Londýn, červenec 1984

Otec biskup Jaroslav Škardava v Londýně

Přímo z Mnichova, kde se zúčastnil Dne německých katolíků, v neděli ráno 8. července přistál na londýnském letišti. A odpoledne už byl v kostele na Farm Street, kde byl hlavním celebrantem při jubilejních oslavách londýnské farnosti, která vzpomínala 35 let svého trvání. Krojovaní šli průvodem do hlavního kostela - za 4 prapory (z toho dva legionářské a jeden sokolský), kde už čekalo víc jak dvě stě věřících a přátel. Po krátkém oznámení programu významné chvíle - vyšel průvod duchovních ze sakristie - apoštolský nuncius arcibiskup Bruno Heim, Otec biskup se čtyřmi čl. kněžími /Otcové: Lang, Pazderka, Trnka a Zdislav O.P./ - zatímco lid zpíval píseň „Ejhle oltář...“

Po inspirujícím kázání bylo sv. biřmování a čtyřem zasloužilým farníkům uděleno papežské vyznamenání: prof. Jar. Vaněčkoví a Václavovi de Castello - za pomoc kolem kaple, sl. Roxaně Mackay a Emilii Fartákové za pomoc kolem Velehradu a paní Aleně Kaucké za práci na čs. škole.

Při mši svaté zazněla dvě sóla, která zazpívala paní Beryl Tučapská; byly to dvě nové skladby: „Ave Maria“ a „Salve regina“ Antonína Tučapského - které věnoval Otcí biskupovi. Na konci mše sv. jsme zazpívali „Te Deum“ - na poděkování Pánu za Boží pomoc a ochranu za uplynulých 35 let. A zatímco lid zpíval cyrilometodějskou píseň „Bože, cos ráčil“ průvod duchovenstva odcházel a Otec biskup žehnal všem přítomným.

Po mši sv. bylo bohaté pohoštění v sále jezuitského domu 114, Mount Street W.1.,

kde začala činnost Cyrilometodějské ligy, pravidelné nedělní bohoslužby a přednášky v létě 1949. Díky řádu, že měl takové porozumění pro naši duchovní práci, která až dodnes pokračuje!

Během svého týdenního pobytu v Londýně navštívil Otec biskup naše krajany v Leamingtonu a naše „Bat'ováky“ v East Tilbury. Navštívil též apoštolského nuncia v jeho residenci /minulý rok nebyl pan arcibiskup Heim v Londýně/ a biskupa Davida Konstanta, v jehož diecézi /západní Londýn/ leží jak naše kaple, tak i středisko Velehrad.

Otec biskup se také zúčastnil Londýnského symposia, na němž měl přednášku o „Duchovním profilu našeho exilu“, který tak dobře zná. V sobotu večer sloužil mši sv. v jižním Londýně ve farnosti, která hodně pomohla čs. jesuitovi - vězni Františku Lizonovi /sestra Františka Marie je aktivní členkou farnosti/.

Radostnou událostí byla také farní večer v Národním domě, při níž předal Otec biskup papežské požehnání naší nejstarší farnici sl. Hermíně Procházkové. Plukovníku Kokrdovi - našemu nejstaršímu farníku - předal podobné požehnání v jeho domově též večer.

Poslední naše setkání v čs. kapli 15. července - dovršena „oktáva“ našich slavností - mši sv. s nadšeným kázáním - odpoledne odlet do Říma. Ale vzpomínky - vděčné a radostné - zůstávají, stejně jako jeho biskupské požehnání - za něž jsme a zůstaneme upřímně vděční.

J. Lang S.J.

PROSÍME

OZNAMTE NÁM VČAS

ZMĚNU SVÉ ADRESY

VDĚČNĚ UPŘÍMNÁ VZPOMÍNKA

V těchto dnech si vzpomínáme, že před dvěma roky si všemohoucí Bůh k Sobě povolal našeho milého přítele, pana

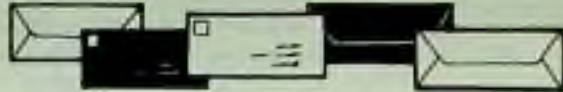
Franka KOTÁSKA

rodáka z Těšic u Hodonína (* 1.8.1901), který po celoživotní práci a bohumilém životě odešel z našeho středu na Boží zavolání 16. srpna L.P. 1982 v Harbertu, Michigan. Jeho zpopelněné pozůstatky odpočívají v Mausoleu hřbitova Woodlawn ve Forest Park, Ill. (Section No. 136, schránka No. 24).

Děkujeme všem, kdo si na něho s námi vzpomenu v tiché modlitbě.

STEVE A MARIE NOVÁKOVI
s rodinou z North Riverside, Ill.,
jejich rodáci a přátelé.

DOPISY našich čtenářů

Jan Janoušek:

Babíkovští světoběžníci

TRAMPOTY HONZY A ANKY PASEKOVÝCH V NOVÉM YORKU

Ve dnech, kdy Honza a Anka Pasekových letěli do Nového Yorku, měli od samého počátku smůlu.

Následkem bouře a průtrži mračen, letadlo mělo celé tři hodiny zpoždění a tak Pasekovi místo v 8 hodin přistáli na letišti La Guardia v 11 hodin večer. Než si vyzvedli zavazadla a objednali taxík, uběhlo dalších 40 minut, a tak se dostali do hotelu až po půlnoci. Unavení a žízni padli na lůžka, usnuli tvrdým spánkem, ze kterého se neprobudili až v osm hodin ráno. „Zmeškám schůzi Výboru našeho new-yorského spolku“, leknul se Honza a s Ankou vyběhli před hotel, aby se schnali dopravu. Pršelo jen se lilo a Honza měl dojem, že všechny taxíky v Novém Yorku jsou obsazeny. Konečně jeden zastavil a otevřel dveře auta; Honza mu vrazil do ruky adresu a za deset minut vysedali před výstavnou budovou, kde se konala schůze. Byli na místě první, dveře byly zavřeny a na zvonění, bouchání

a opětné zvonění nikdo nepřicházel otevřít. Pršelo tak, že kanalizace nestačila pojmout spousty vody, která vystupovala už na chodník. Mezi tím přijížděli a přicházeli další účastníci schůze. Všichni se tlačili pod stříšku okapu, která je chránila jen částečně před přívalem vody; ta se přímo chrlila z těžkých mraků. Čekali na tajemníka, který měl přinést klíče od budovy. Došel jen s malým zpožděním, ale donesenými klíči dveře nikterak nemohl otevřít. Další čekání a více došlých „výborů“ se tísnilo pod převislým okapem. Nechybělo mnoho do jedenácté, když konečně dveře „povolily“, „vejboři“ vešli do zasedací síně a předseda Podlipský zahájil schůzi.

Honza se na schůzi sešel s několika přáteli a umluvil si s nimi schůzku na druhý den na nedělní mši svatou a odpolední besedu v domě Bedřicha Bažanta. Ten jim nakreslil plán jak se nejnádhleji dostanou podzemní drahou na druhý konec města a od stanice, že je jen několik minut procházky a budou v kostele. „No, a po mši svaté vás odvezu k nám na oběd a pobesedujeme si“ sliboval Bedřich.

Ten večer Honza telefonoval na nádraží a zajistil si jízdenky na nedělní večer do Chicaga. „Můžeme si tam již ráno přinést zavazadla?“, ptal se do telefonu. „Ovšem“, ozval se ženský hlas na druhém konci drátu.

TRAMPOTY S KUFREM

V neděli ráno Honza musel použít všech zdvořilých i méně zdvořilých slovních výrazů, aby přesvědčil taxikáře, že hlavní nádraží je na 42. ulici. Ance přitom česky vysvětloval, že ten taxikář je asi v Novém Yorku poprvé. „Já jsem tu již jednou byl a tak mu musím ukazovat cestu.“

S těžkým kufrem se dovlekli k informačnímu oddělení „Amtrak“. „Zavazadla přijímáme až po jedenácté hodině“, informovala Honzu mladá dáma na druhé straně přepážky.

To bylo v 8 hodin ráno. „No, tři hodiny čekat nebudem“, uvažovala Anka, zamkne ten kufr do úschovny schránky. Tak Honza zase vlekl kufr dlouhými koridory a čím dále šel, tím se mu kufr zdál těžší. „Co jsi do toho kufru nacpala?“, je to těžké jako by to bylo plné kamení“, hubovala Anku. „Tak si odpočín, a já to na chvíli ponesu“, smělivě - ale s pocitem viny jej konejšila jeho dobrá žena.

Konečně dovlekli kufr do velkého sálu, kde při stěnách byly dlouhé řady přihrádek, opatřených dvířky, která se mohou zamknout. Naši vandrovníci však ke své hrůze zjistili, že všechny dolní přihrádky, kam by se jejich kufr vešel, jsou obsazené a zamčené. V horních řadách bylo sice několik schránek volných, ale tam se Pasekův velký kufr nevešel.

Vidíš, v tomhle městě člověk může mít peníze, může umět dobře anglicky, ale v tom americkém Babylonu, kterému říkájí Nový York, to nic nepomůže“, huboval unavený a nazlobený Honza. Anka jako vždy trpělivá jen mlčky přikývla.

Trochu si oddechli a znovu vlekli svůj těžký kufr dále společnými silami na stanici podzemní dráhy, která je s nádražím spojena dlouhou podzemní chodbou. Když tam došli, Anka se šla zeptat informační služby, kterým vlakem se dostanou k cíli. Dívka černé pleti se ani nenamáhala otevřít okénko, ale zakřičela cosi do rozhlasu. Její slova se rozlehla po celém vestibulu, slíla se v jeden nesrozumitelný rámus a vracela se ozvěnou k uším

našich vandrovníků v nesmyslném hukotu.

Nějak se vymotali ze spleti nástupišť, nasedli na vlak, jednou přisedali až konečně vystoupili na stanici, která měla být nejbližší jejich cíli - českému kostelu v Astorii. Opět silně přšelo jako den předtím.

„V tomto psím počasí nepotáhnu kufr po ulici“, rozhodl Honza. Na štěstí zastavil na blízku taxikář a tak mu Honza podal do ruky plánec ulice a křižovatky, kudy je měl dovézt ke kostelu. Ale ani zde naše vandrovníky „smůla“ neopustila. Ten taxikář nebyl zřejmě s okolím příliš obeznámený a když projel několik ulic a křižovatek, přiznal se, že nemůže kostel nalézt. Zastavil se u dvou policajtů a ti s ním v dešti dlouho studovali již promočený kus papíru, na kterém byl načrtnut asi pro ně nejasný plán našeho přítele - bez adresy. Konečně se taxikář zase rozjel policajty naznačeným směrem a za několik minut jízdy zastavil před výstavným dvoupatrovým kostelem. „To bude tady“ rozhodla Anka. „Bedřich nám říkal, že česká mše je v kryptě pod kostelem“. Zaplatili tedy taxikáře a hrnuli se po schodech dolů do kostelní lodě. Lidé právě vycházeli z italské mše svaté. „Česká bude za 15 minut“ hlasitě uvažoval Honza, ale na vývěsní tabuli byla oznámena pouze mše svatá ve španělské řeči, a to v 11.15 hod. Když se na celou věc zeptali kostelníka, řekl jim, že česká mše svatá se slouží v jiném kostele, více jak míli vzdáleném od kostela v němž jsou nyní.

„To bychom již ani nestihli“, uvažoval Honza. „Počkáme zde na španělskou mši sv., a potom zatelefonujeme Bedřichovi, aby si sem pro nás přijel“. Usadili se v poslední lavici v té době už prázdného kostela. „Máme ještě hodinu času a nesnídali jsme; vyjdí na ulici, já tady počkám u toho kufru, a až se nasnídáš, budeš kufr hlídat ty a půjdu na snídání já. Nebudeme přece tahat kufr v dešti po ulici“, zamudroval Honza. Anka tedy odešla a za několik minut se vrátila s čerstvými houskami a kávou v zakrytých kalíšcích. „No, v kostele to nebudeme jíst“, rozhodnul Honza a zamířil k otevřeným dveřím pod kostelními schody. Postavili se s Ankou do rohu jakési předsínky a Honza se s chutí zakousnul do dobře propečené housky. Náhle však jeho zrak utkvěl na otevřených

dveřích a ustrnul. Černými písmeny na bílých dveřích bylo výrazně napsáno „Ladies“ (Dámy). Honza již ani housku nedokousnul a rychle vyběhnul do deště na ulici. Brzy se však uklidnil a spolu s Ankou dokončili snídání ve dveřích kostela.

Po mši sv. Anka šla telefonovat. Bedřich slíbil, že přijede brzy. Mezitím však kostelník zavíral kostel a naši vandrovníci se ocitli s kufrem ve dveřích kostela pod malým přístřeškem, který je jen z části chránil před přívalem trvalého deště.

Zanedlouho však přijeli přátelé Bedřich a Pavel, naložili kufr i umáčené Pasekovi do auta a odvezli si je domů. Milé shledání s přáteli, chutný oběd zavlažený dobrým vínem, pozvedly náladu Honzy i Anky Pasekových, takže se nakonec těm svým trampotám s kufrem upřímně zasmáli.

Tuto pravdivou příhodu jsem napsal na přání milé hostitelky paní Růženy.

Lisle - Illinois

Kláster Božského Srdce Páně

Čtená redakce a milí čtenáři!

Naše spolusestra Marie Leona Černý slavila v neděli 8. července privátně své šedesátileté jubileum řeholních slibů. Její bratr, švagrová, neteře a synovci přijeli na slavnost z Wisconsinu. Mše svatá byla obětována v 11 hod. dopol., při které Sestra obnovila své sliby. Byla to skromná ale krásná slavnost, i když sestřička Marie Leona má potíže s chůzí.

Naše klášterní kaple na svátek Proměnění Páně vyhlížela neobyčejně slavnostně. Zařící světla, krásné květiny, a příjemné tváře mnohých přátel a příbuzných dodaly vážnost celé slavnosti.

O půl páté hodině odpoledne za doprovodu varhan, trumpet jásaly své jubilejní zvuky. Sbor Sester, důstojných Otců s Nejdp. Otcem arcibiskupem Danielem Kučerou z Dubuque, Iowa, krácel prostředkem kaple před dalšími dvěma Sestrami jubilantkami. Byly to: Sestra Marie Louise Hartwig, a Sestra Marie Florence Jindrich.

Jubilejní mši sv. sloužil a kázal Nejdp. Otec arcibiskup Daniel Kučera, O.S.B. Přisluhoval mu náš kaplan, Otec Paschal Honner, O.S.B. Po čtení evangelia, obě Sestry jubilantky obnovily své sliby, které skládaly poprvé před padesáti lety. Další přítomní

PRÁVĚ DOŠLY NOVÉ ZÁSoby ZBOŽÍ Z ČESKOSLOVENSKA

V první řadě nové druhy křišťálového skla, granátové šperky, rekordy /nové Moravanky, Budvarka, Lesanka/, české i slovenské knihy /beletrie/, umělecké knihy, slovníky a učebnice, největší výběr blahopřání v angličtině, češtině, slovenštině a jiných řečech, pentle na kroje, šátky na hlavu, panenky v krojích od \$7.50 do \$75.00, dále kuchyňské potřeby, keramika, koření, byliny, cukrovinky a mnoho dalších věcí. Máme na skladě i formičky na ořechy - krabička 50 kusů \$8.50, poštou \$10.50.

Právě vyšla populární kniha pro naše kuchařinky /v angličtině/

CZECHOSLOVAK PASTRIES

v novém již 9. vydání, které přešlo z rukou Charlotte G. Masaryk Soc. Inc. New York do rukou firmy F. Pancner.

Cena - \$2.75, poštou \$3.75

Otevřeno denně - pondělí až pátek - od 9.30 dop. do 6.00 večer
- sobota - od 9.00 dop. do 6.00 večer
- neděle - zavřeno

Vítáme bratry Moravany u příležitosti Moravského dne
a těšíme se na Vaši návštěvu!

Tuzex

Zásilkou a peněžitou poukázkou vyřizujeme rychle, spolehlivě a zaručeně. Těž vyplácení fondů-trusts (pojistitelství) příbuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie, Unicomu a jiných čs. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

kněží v sanktuariu byli Njd. opat Valentin Skluzáček, bývalý pan opat Tomáš Havlík, důstojní Otcové Richard Shonka, Viktor Laketek, Ronald Rigovský, Ivan Dobnikar, Philip Timko a Robert Budaj z opatství sv. Prokopa. Též důstojný slovenský Otec Jan Spitkovský, nový farář osady sv. Denise v Chicagu, a důstojný Otec Eugene Teofilos z Rice Lake, Wisconsin byli přítomni.

Sestra Marie Leona byla učitelkou více než 40 let, a nyní pomáhá se šitím zvláště různých oblečků a krojů na panenky v odboru „Occupational Therapy“.

Sestra Marie Louise Hartwig byla učitelkou 13 let v Akademii Božského Srdce Páně a 12 let v osadní škole Panny Marie Lurdské v Chicagu. Pak byla zvolena převorkou našeho kláštera. Když její služební doba uplynula, zvolila si sloužit lidem v osadě Sváté Trojice v Haugen, Wisconsin.

Sestra Marie Florence Jindrich vyučovala po 34 letech angličtinu v Akademii Božského Srdce Páně a v Benet Akademii. Také vyučovala na různých osadních školách. Minulý rok se nám vrátila do kláštera „na odpočinek“, ale učiti nepřestala. Nyní má několik studentů zpěvu, protože jest nadaná zpěvačka.

Po slavnosti v kapli příbuzní a přátelé se sešli v klášterní jídelně na občerstvení a pak strávili celé odpoledne v milých vzpomínkách se sestrami jubilantkami.

Radujeme se s našimi sestrami a modlíme se, aby více mladých žen a děvčat se k nám připojilo v práci ku větší cti a slávě Boží a pro Jeho lid.

Přejeme vám hojnost Božího požehnání a milé ztrávení příjemného léta.

Vaše v Kristu oddaná,
Sestra Marie deLourdes
Brejcha, O.S.B.

Milá etihodná sestřičko,
také my z Hlasu národa a chicagského Velehradu Vám do-
datečně gratulujeme k Vaším
záslužným řeholním výročí.
Fr. Vojtěch

Toronto - Ontario

Kanada

Milá redakce H.N.

Přečetla jsem si nedávno po mnoha letech opět Jiráskovo „Temno“, které jsem poprvé četla jako velmi mladá studentka a ze kterého jsem si velmi málo pamatovala. Přikládám menší studii, kterou jsem jako výsledek tohoto „opakování“ napsala, snad by mohla zajímat i některé Vaše čtenáře.
V Hradci Králové mého dě-

tství v letech dvacátých a třicátých bylo těžko uniknout vlivu jak Jiráska, tak i Otců jesuitů a tím i kontraversi, která mezi nimi následkem „Temna“ vznikla. Jak jsem se už dříve zmínila v jednom článku, byli jsme jako děti čestnou stráží při Jiráskově pohřbu v roce 1930, také jsme účinkovaly při odha-
lení jeho pomníku v Jiráskových sadech a pamětní desky na domě, kde bydlel v době svých studií na hradeckém gymnasiu. Toto gymnasium bylo v době Jiráskových studií umístěno na náměstí v budově staré jesuitské koleje, ačkoliv to už tenkrát byl ústav státní. Poněvadž i můj dědeček, o pět let Jiráska mladší, byl žákem hradeckého gymnasia, zajímal se a aktivně se účastnil dvou slavnostních příležitostí: v roce 1927 se ústav nastěhoval do krásné nové budovy navržené Gočárem a byl pojmenován „Rašínovo státní gymnasium“. V té době se ovšem probírala historie ústavu a tak se znovu objevilo, že škola byla založena řádem Tovaryšstva Ježíšova v r. 1636 z nadace šlechtice Bedřicha Opersdorfa, hejtmana císařského vojska, svobodného pána z Dubu a Friedštejna; další slavnostní příležitost nastala r. 1936, kdy byly uspořádány oslavy 300 let trvání ústavu. Sborníky vydané u příležitosti těchto dvou oslav jsou zajímavým historickým dokumentem. Otcové jesuité, kteří měli pocit, že zásluhy řádu o hradecké školství nejsou řádně oceněny, vydali vlastní publikaci „Jesuité a národní kultura“, v které polemizují s některými autory sborníků. Tato knížka velmi průkazně dokazuje, že to byli právě jesuité, kteří oživovali v nejtěžších dobách poválečných v XVIII. století český jazyk a kulturní svatojanským dodávali Čechům nové sebevědomí. Vrhá i jiné světlo na horlivého Koniáše, který pálil nejčastěji nehodnotné knížky propašované ze Sask. často německé romány a jinou zábavnou četbu a staré bible a postily ukládal do klášterních knihoven - jak sám Jirásek později líčil v „F.L. Věkovi“. - Čteme-li dnes „Temno“ po letech v cizině, bez zaujatosti, řekneme si, že patrně bylo protiklerikální propagandou zneužíváno podobně jako dnes komunisté vykládají Jiráska po svém. Jirásek sám podléhá kouzlu barokní Prahy, líčí rozkvět hudební a výtvarné kultury a v osobě Helenky dochází k pochopení, že většina obyvatelstva se ke katolicismu přiklonila dobrovolně. Helenka odchází do Sasku nerada, hlavně z pocitu povinnosti k

otci. Na milovaného Jiříka nemůže zapomenout. Ten se stává na přání rodiny knězem, patrně jedním z těch budoucích obrozeneckých buditelů a zapadlých vlastenců.

Vliv, který měli v Hradci mého dětství Otcové jesuité byl jistě značný. Sama jsem nejčastěji chodila do jejich kostela Panny Marie, v neděli i na zvláštní pobožnosti, hlavně v květnu na „májové“. Svatojanské pouti byly v Hradci slaveny i potom, kdy svátek sv. Jana byl za republiky pracovním dnem. Biskup a pozdější kardinál Kašpar ůbal na pobožnosti a procesí, zpěvy u sochy sv. Jana na „svatojanském plácku“. V oktávu svátku sv. Jana byla vždy veřejnosti otevřena seminářská zahrada, v kostele byly veřejné pobožnosti. Zahrada, rozkvetlá krásou druhé poloviny máje, byla vždy hojně navštěvovaná; chodila jsem tam s dědečkem každý den. Jen na okraj tu poznamenám, že v té době studoval na hradeckém semináři dp. Toufar, pozdější farář v Cihosti, umučený komunisty v nastroženém procesu. Největší radost ze svatojanské pouti měly žačky dívčího gymnasia, které bylo v Zieglerově ulici blízko semináře. Na malém náměstí před seminářem byly stánky a poutový ruch, kterého jsme o přestávkách plně využívaly. Jirásek líčí v „Temnu“ jesuitské misie a líčí je patrně z vlastní zkušenosti, protože i já se pamatuji, že v Hradci na náměstí byla jednou postavena kazatelna s velkým křížem z hrubě otesaných kmenů. Tu kázali Otcové jesuité dramatická kázání za velké účasti hradeckého i přespolejšího posluchačstva.

Tolik tedy z mých vzpomínek na Hradec mého dětství.

Uvědomuji si, že mi dobíhá předplatné, a proto přikládám, poukázku na U.S. dolary, abyste neměli s převodem potíže.

S upřímným křesťanským pozdravem „Pán Bůh pomáhá“ vaši záslužné činnosti Vaše

Inka S.

Vážená a milá paní Inko,

děkuji za obsažný dopis, který určitě naše čtenáře poučí, za výstižnou studii o Jiráskově „Temnu“, k níž jsem si dovoluji připsat vzpomínku na Otce Pavla de Vooghta O.S.B. ze svých studií v Belgii a poznámku o daleko horším a temnějším TEMNU v našich zemích za nynějšího rudého režimu. Děkuji též za vyrovnání předplatného, laskavě pozdravujte všechny kolem sebe a zase se nám brzy ozvěte.

Vážené Vaš Fr. Vojtěch

Dwight - Nebraska

Vážený důstojný pane,

posílám předplatné na Hlas národa. Letošní zimu jsme měli velmi nepříznivou. Napadlo tolik sněhu a foukal tak silný vítr, že věfici se nemohli zúčastnit ani pünloční mše svaté. Na Den narození Páně se dostal do kostela jen ten, kdo zůstal blízko a neměl cestu zavátou. Loňského roku v říjnu (pomalu tomu bude již rok) jsem byla s výpravou Svátého roku v Římě. Zúčastnili jsme se i audience u sv. Otce na Svatopetrském náměstí. Je to dojemné, jak lidé mají našeho duchovního vůdce rádi. Když plně zaplněné Svatopetrské náměstí volá „Viva Papa“, člověku vstoupí slzy do očí. Když nám Pán Bůh Svátého Otce ochraňuje. Byli jsme také v Assisi a navštívili hrob sv. Františka z Assisi, ve Florencii, Padově a Benátkách. Odnesla jsem si z té cesty nezapomenutelné vzpomínky.

Přeji Vám hojnost Božího požehnání při Vaší práci s českými novinami.

Vděčně Lucie S. Vlach

Milá naše čtenářko,

Pán Bůh zaplat' za zasláné předplatné. Jsem rád, že jste se mohla zúčastnit cesty Svátého roku do Říma a do známých měst Itálie. Pokud našim lidem zdraví slouží a mohou si to dovolit, měli by aspoň jednou v životě se podívat do Říma, do Svaté země a na místa významná pro naši víru. Odnesou si nezapomenutelné vzpomínky, pochopí a přiblíží a zpevní si naši víru. Jen si vzpomeňte na poutě našich předků - a jak si odříkali, aby si našetřili na putování do Říma, Lurd a pod.

Bud'te hodně zdravá a Pán Bůh Vás ochraňuje.

Otec Vojtěch

Little Neck - New York

Důstojný Otče Víte a ctěná redakce,

posílám naše předplatné a zároveň předplatné od Drahušky Bláhové. Její manžel Pavel byl u syna na farmě, honil

tam koně po pastvině a když jej ty koně unavili, tak se vrátil mezi nás. Říká, že to není to samé farmaření, jako bývalo u nás ve Skalici. Tam nebylo jen jiné farmaření, ale i zábavy. Zrovna nedávno jsem si vzpomněl na hasičský bál, který dnes již neexistuje a který se vždy u nás pořádá v zimě v hospodě u Pešoutů. Hasiči celý týden vyzdobovali sál chvojím - dávali je kolem oken a dveří a zdobili je mašličkami. Rovněž jim ověnčili velká zrcadla v „zlatých“ rámech, ve kterých se potom s uspokojením prohlíželi pantátové a panimámy, když kolem nich tancovali a viděli, jak jim to pěkně sluší, když tancují od podlahy. Ples začínal v neděli v 7 hodin večer a končil v pondělí ráno - a to Březinova kapela pořád ještě vyhrávala s takovou vervou jako by ples teprve začínal. Někteří dobrošrdeční hospodáři poslali domů pro zabijačku: jitrničky, jelitka; která se potom „zalívala“ čerstvě čepovaným pivíčkem. Hasičský bál byl jednou z nejlepších zábav na Sázevě, a proto jsem si onchdy tak na něj zavzpomínal.

Už jsem na to psaní bud' líný anebo starý, aneb obojí. S krajanským pozdravem zůstavám Vás „Sázavan“

František Kubelka s rodinou

Milý pane Kubelko, pěkně pozdravujeme, děkujeme za milé řádky a za vyřízení předplatného Vašeho i Vašich přátel Bláhových. Rádi čteme zprávy z New Yorku a přejeme vám, že všechny ty zábavy, které tam pořádáte jako „jedna rodina“ se vám tak pěkně daří. Váš si jistě při nich zavzpomínáte na ty ve starém kraji - jako Vy na ty nezapomenutelné hasičské bály. Doufali jsme, že se s někým od vás setkáme v Chatham - nikoho jsme však neviděli; když Pán Bůh dá, tak až příště. Všechny vás pěkně pozdravujeme a Vy pane Kubelko, zase napište, at' víme, co je v New Yorku nového.

Redakce

Nabízíme veškeré cestovní potřeby: letenky, tury, hotely, půjčky aut, atd.

Vyřizujeme spolehlivě návštěvy vašich příbuzných z Česko slovenska do USA.

VYŘIZUJEME TUZEKOVÉ OBJEDNÁVKY

Dobrá služba zákazníkům

je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Papež v zemi Kalvínově a Zwingliho

(12.-17. června 1984)

Měl tam jet už před třemi lety, ale atentát z 13. května 1981 cestu znemožnil. Byl tam však už v červnu 1982, tehdy ale jeho návštěva platila řadě mezinárodních organizací, které mají své sídlo v Ženevě, především Mezinárodní organizaci práce. Nyní patří zcela švýcarské církvi.

Jestli každá cesta sv. Otce má své zvláštní problémy, pak je měla tím více cesta do Švýcar, země sice jen sousedící s Itálií, avšak po tolika stránkách rozdílná. Mnoho novinářů připomnělo výrok jednoho švýcarského jezuita, že Švýcarsko je sobě samo hádankou, zemí protikladů. Je to země tří, vlastně čtyř řečí - bylo málo projevů papeže, aby jich nepoužil všech; je to země rozdělená na 26 kantonů, z nichž nejeden má zákony a obyčejy úplně rozdílné od sousedního a velmi na nich lpí; nebylo proto divu, že se o papežově návštěvě mluvilo dlouho i ve Spolkové radě. Švýcarsko je rodištěm Kalvína a Zwingliho, spolu s Lutherem Otců reformace, a jejich dědictví, strohé a přísné, je stále cítit, takže v některých protestantských kruzích viděli v papežově cestě pokus o rekatolizaci Švýcarska - ostatně ani všichni katolíci se na návštěvu netěšili, nebo si připravovali, co vše mu povědí; ve Švýcarech má své sídlo schismatický arc. Lefebvre, který v předvečer papežovy návštěvy vysvětlil ve svém centru v Econe

26 jáhnů a podjáhnů, třebaš mu to bylo z Říma zakázáno, ale odtud pochází i teolog Hans Küng, který je zas ve své „pokrokovosti“ na druhém extrému; švýcarských pět a půl milionu obyvatel je skoro rovnoměrně rozděleno na katolíky a protestanty, ale tato rovnováha je narušena přítomností dalšího milionu a víc cizinců pracujících, z naprosté většiny katolíků. Ve Švýcarsku má své sídlo mnoho mezinárodních organizací, ale samo členem OSN není. Je to země míru, a přitom má povinnou vojenskou službu a pětina jeho rozpočtu jde na zbraně...

A těch protikladů by se mohlo vypočítat ještě více. Jak se papež zachová? Za šest dní navštívil 14 míst - poměrně malá rozloha země dovolila navštívit i čtyři místa za den a jako nový dopravní prostředek fungoval i vlak, a pronesl přes 30 projevů, obvykle ve všech třech řečech.

Program, tentokrát opravdu až příliš přepíněný, začal na letišti Kloten v Curychu. Papeže přivítal prezident Švýcarské konfederace Leon Schlumpf, také jako hlavu Vatikánského státu, aby uspokojil protestantské obyvatelstvo. Jan Pavel II. zdůraznil pastorační ráz své cesty: jde se setkat s věřícími katolíky i jiných křesťanských církví, vyslovil uznání pro zásluhy Švýcarska na humanitním poli, vzpomněl dávných vztahů mezi Svatým stolcem a Švýcarskem - jedním z těchto pout je Švýcarská garda, která už přes 450 let je tělesnou stráží papeže, několik jejích dávných příslušníků bylo na

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

letišti ve svých uniformách a pokládali si za čest, že i při jiných příležitostech mohli zaslechnout za své nynější „kolegy“.

Po krátkém přivítání ho letadlo zaneslo do Lugana, sídla jediné diecéze s italskou řečí, kde na stadionu Cornaredo sloužil svou první mši svatou na půdě Švýcarska pro asi 35000 věřících. V kázání mluvil o vztazích mezi místní církví a církví světovou a jejím centrem Římem - téma pro Švýcary, nakloněné k separatismu a neovislosti, dost ožehavé; také jindy sv. Otec bude mluvit podle onoho „vhod nevhod“ svatého Pavla. Církev je jen jedna, ale v této jednotě mají své místo pluralita, rozmanitost kultur a úkolů.

Z Lugana jel ještě do Ženevy, do sídla Ekumenické rady církví, sdružující víc jak 300 církví protestantských, anglikánských a pravoslavných. V kapli sídla, v rámci pobožnosti, vyslechl pozdrav generálního tajemníka dr. Pottera, a pak sám přítomné ujistil, že úsílí o jednotu, i viditelnou, ve více účastí na jedné Eucharistii, je jedním z hlavních bodů jeho papežské služby; ani ze strany katolické církve nebude krok zpět v tomto úsilí; přehlédl, co už bylo vykonáno, co katolíky a křesťany, byť ne v plném společenství, navzájem spojuje, ale nezatajoval ani, co je dělí, je to např. z naší strany pokorné přesvědčení, že přes lidské slabosti svých členů římská církev zůstala plně věrna apoštolské tradici a víře Otců. Dr. Potter daroval sv. Otci na památku návštěvy kyvadlové hodiny, jako symbol přání, aby už ohlásily hodinu plné jednoty všech, kdo věří v Krista. - V Pravoslavném středisku v Chambesy byl, už ve večerních hodinách, přítomen druhé ekumenické pobožnosti za jednotu křesťanů. Radostný tón dodala této návštěvě skupina chlapců a děvčat z různých zemí, kde jsou kvetoucí pravoslavné obce; svému vzácnému hostu z Říma zazpívali písně a zatančili tance svých zemí. Středisko bylo založeno z podnětu patriarchy Atenagorase r. 1966, aby seznamovalo západní svět s vírou, kulturou a zvyky pravoslavných církví. Její dnešní ředitel, metropolita Damaskinos, je častým hostem ve Vatikánu.

Fryburk

Z Ženevy jel vlakem přes Lausanne do Fryburku, srdce katolického Švýcarska, kde

bude dvakrát nocovat. Tam se druhý den šel pomodlit k hrobu sv. Petra Kanisia, druhého apoštola Německa a vůbec střední Evropy (několikrát byl i v Praze, aby navštívil komunitu svých řeholních spolubratří, jezuitů) - a pak promluvil k řeholníkům a řeholním sestrám, s nimiž se předtím pomodlil breviárově Chvály. Klesající jejich počet je nemá vést ke skleslosti, je možná obnova a obroda a právě oni svou věrností a svým příkladem mohou k ní přispět. „Na vás by současný svět a zvláště mládež měli vidět, jak cenný je život v chudobě, zasvěcený službě trpícím, život v celibátu, věnovaný Kristu, život, v němž poslušnost a bratrství jsou odmítnutím výstředků často svévolné a sterilní nezávislosti.“

Projev k studentům a profesorům statní, katolické university byl na téma zvláště drahé papeži, býv. profesorů: krize moderní kultury. Dnes je stále více vědců přesvědčeno, že nemůže existovat věda odtržená od mravních zásad; věda sama nedovede odpovědět na zásadní otázky, vyplývající z jejich objevů, věda nikdy nemůže sama vyřešit konflikty svědomí - V budově katolické university promluvil také k profesorům švýcarských teologických fakult: Teolog je služebník Boží pravdy a má ji nezměnně, ve věrnosti církevní tradici, sdělovat nynější generaci, způsobem jí přístupným. Přitom však současně myšlenkové směry a vědeckotechnická stránka nikdy nesmí převážet nad poselstvím evangelia, protože Boha nelze uzavřít do určitého vědeckého systému. Teolog svými nápady nesmí vnášet zmatek mezi méně vzdělané věřící. Konečně si mají být vědomi, že studium jejich posluchačů má jiné zaměření než jiných univerzitních studentů, že mají být vzorem studentům bohosloví i jako kněží. - V projevu k švýcarskému diplomatickému sboru se zmínil o bolestech dnešního světa: růst atomového vojenského potenciálu, hlad a sucho v tolika zemích, křehký, znovu a znovu narušovaný mír, porušování spravedlnosti v mezinárodních stycích, ideologické napětí, problém politických uprchlíků. Jejich zásluhou bude, jestli budeme mít zítra lepší svět, založený na spravedlnosti, které jsou pevnými sloupy míru. - Jednou z výjimek ostatních cest papežových tvořila zvláštní au-

dience představitelům švýcarské židovské obce; zval je k společnému úsilí překonat nedorozumění a předsudky z minulosti a spolupracovat na práci za mír a dialog ve světě - důkazem této plodné spolupráce ve Švýcarsku je Ústav pro židokřesťanské bádání při fryburské universitě. - A večer patřil francouzsky mluvící švýcarské mládeži. Byly to jako obvykle otázky, někdy „na tělo“, a improvizované odpovědi, pokud bylo možné papeži odpověď dát. V hlavním projevu jim kladl na srdce nelesnout do beznaděje, neuzavírat se do sebe sama. „Nelze budovat lepší zítřek na egoismu, ani individuálním či kolektivním, ani ne na nesprávném pojmu svobody, která nerespektuje práva druhých. Uzavřít se do sebe znamená oddat se beznaději a vzít lidskému životu jeho pravý význam - sloužit druhým a Bohu.“ - „Službu církve všem lidem“ mělo za téma kázání, které pronesl za odpolední mše svaté v parku La Poya.

Třetí den svého pobytu ve Švýcarsku Jan Pavel II. projel celkem sedmi místy, aby skončil v Einsiedelnu. Vrcholem byly jistě zastávky v Bernu a Flüheli, politickém a náboženském centru země: vykonal tak jakoby zpytování svědomí o pojmu neutralita. Švýcarům tak drahé, protože tvoří základ jejich blahobytu. Neutralita potřebuje dnes doplnění, „duši“, musí být znovu promyšlena a rozšířena ve prospěch těch, kdo přicházejí ze zahraničí, dělníků-přistěhovačů, ale též uprchlíků, řekl v proslovu k členům Federální rady v presidentské rezidenci v Lohnu. „I svět financí je svět lidí, je proto podřízen zákonům svědomí a morálky. Bděte nad tím, aby vaše ekonomie a bankovní systém sloužil míru a neposkytoval přínos - snad nepřímý - válce a nespravedlnosti ve světě.“ - A stejným směrem se neslo kázání při mši svaté na prostranství v rodišti Mikuláše z Flue, svěťce, švýcarského národního hrdiny: Švýcarské spříseženectví, v duchu svého svěťce, apoštola míru, dostává na tomto poli nové úkoly mimo své hranice, v obraně práv vyděděnců, ve vykonávání těch skutků lásky a pomoci, jaké může vykonat jen země neutrální. - Ve farním kostele v nedalekém Sachselnu se ještě pomodlil u svěťceova hrobu.

Významná byla také návš-

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokoju a ložnice;

soubory do kuchyně, pokoju, ložnice a koupelen; sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří a daconu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERRA RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pančnera

těva v ekumenickém středisku v nedalekém Kehrsatzu. V projevu k členům pracovní komise švýcarských křesťanských církví a pak Federace švýcarských evangelických církví volal po očistění a překonání různých predsudků minulosti, které stále ovládají náš vzájemný obraz o druhých církvích, po přiznání ke křivdám, jichž se jedna církev dopustila na druhé.

A podobně jako před třemi roky o Martinu Lutherovi, dnes měl slova uznání pro švýcarské reformátory Kalvína a Zwingliho. „Jen síla lásky dovede zbořit bariéry, které se mezi námi vytvořily během staletí a které stále existují.“ a zval jít dál na cestě vedoucí k sblížení a sjednocení křesťanů, jako na ní půjde dál katolická církev; neváhal však ani poznamenat, že ještě nenaděšel okamžik vzájemného slavení Eucharistie, třeba po tom vyslovila přání Rada v provolání, uveřejněném v předvečer papežova příjezdu, a konečně přiznal, jako odpověď na dotaz jedné přítomné pastorky, že třeba uvažít, „zda žena má v církvi a ve společnosti místo, jež jí určil Stvořitel a Vykupitel, zda jsou náležitě uznána její důstojnost a její práva“.

Einsiedeln

Einsiedeln byl „mariánský“ bod papežova programu. Je to velmi navštěvované švýcarské, evropské poutní místo, jehož začátky sahají do 10. století, kdy tam byl postaven první kostel na místě, kde r. 861 byl zavražděn benediktinský poustevník sv. Meinrad. Milostná soška z lipového dřeva je z 15. století, poutní kostel barokní. Před touto soškou ráno sám poklekl k soukromé modlitbě a v kostele pak byl přítomen zpěvu Chval s početnou benediktinskou komunitou. Projev určený biskupům Švýcarska měl za téma kolegiální a evangelizační. Kolegiální, jak ji pojímal II. vatikánský koncil, spočívá jednak ve svorné biskupské činnosti jako pastýřů a učitelů věřících. Ke kněžím mluvil s otevřeností o rozdílnosti v úkolech kněze a laika: pokusy klerikalizovat laiky a laicizovat kněze nemohou mít výsledky ani v kněžské práci ani neprobudí nová kněžská povolání - a neváhal dotknout se i otázky celibátu: je to úzké následování Krista, je to služba Bohu a lidem. Před zraky zástupců charitativních a misijních spolků vykreslil velký počet chudých a hladovějících a vůbec těch, kdo ve světě touží po větší spravedlnosti a svobodě; vyzvedl tu povinnost bohatších zemí pomáhat méně majetným, a

poskytovat jim velkomyslnou půjčku, ale též pečlivě studovat, jak odstranit příčiny bíd; je však protikladné, dodal, chít pomáhat hladovějícím jinde a ve vlastní rodině sahat k potratům. Večer patřil německy mluvícím mladým: mají odpovědnost za budoucnost lidstva, mají hledat ideály, které dovedou obohatit jejich život a za něž jsou ochotni bojovat, nespokojit se s lacinými odpověďmi.

Vrcholem dne byla beze sporu mše svatá v poutním chrámu; při níž posvětil nový hlavní oltář a pak mluvil na téma „Eucharistie a smíření“, protože Eucharistie, na oltáři slavená, je jeho zdrojem. Zval k smíření uvnitř církve; aniž je jmenoval, narážel zde jak na „tradicionalisty“, představované schismatickým arc. Lefebvrem, tak i na upřílišnění „progresistů“ na poli nauky, církevní kázně a liturgie. „Místo, abychom pohoršovali nebo ranili druhé, máme spíše usilovat o smír a porozumění, tak abychom budovali, sjednocovali vzájemnou trpělivostí, odpouštěním a láskou, protože Boží království je mezi námi.“

Lucern

dělníci z ciziny a uprchlíci

Předposlední švýcarský papežův den platil dělníkům z ciziny a uprchlíkům. Sv. Otec jel za nimi do Lucernu. Cestou z letiště se ještě zastavil v nemocnici, aby k nemocným promluvil o křesťanském smyslu nemoci a utrpení. Na prostranství parku Tribsehen na břehu Curyšského jezera čtyř kantonů měl pro ně liturgii slova. Na 70.000 jich tam přišlo, jako zástupci milionu dělníků a 40.000 uprchlíků z 26 národů. Začátek tvořila modlitba ve slovenštině; pak dívka z Chorvatska pozdravila sv. Otce za „dělníky“ a jeden chlapec z Vietnamu za uprchlíky - zvláště si posteskl na jazykovou bariéru, která je dělí od domácností, obyvatelstva, na bolest z odloučení od příbuzných a na stesk po domově. Sv. Otec mluvil ve 14 řečech, hlavní části byly italsky, španělsky, polsky a portugalsky. Český fekl: „Všem Čechům a Moravanům srdečný pozdrav a přání: zůstaňte věrni víře svých otců!“ Přistěhovalci jsou zvláště obrazem Božího lidu, putující vstříc nebeské vlasti. zdůraznil v kázání, zval je, aby se hleděli zapojit do života země, v níž jsou, ale z druhé strany připomněl Švýcarům, že přijmout uprchlíky je službou světovému míru, že v dělníku mají vidět především člověka, zastal se jejich oprávněných tužeb, zvláště co do bytů a škol, a konečně ževíra a náboženství je

mají vést ke konkrétnímu úsilí za spravedlivější a lidštější svět. Sv. Otec si dal také představit zástupce asi 200 misionářů, kteří se starají o duchovní blaho svých krajanů - za nás to byli Otcové Šimčík, Vondra a Bírka, které provázelo několik jejich „oveček“; naše skupina v krojích odevzdala sv. Otci též dary a jedno děvčátko odříkalo krátkou dojemnou básničku. Závěrečné požehnání se sv. Otcem udělovali přítomným též biskupové, kteří jsou Svatým stolcem pověřeni duchovní službou vystěhovalců a které na toto lucernské setkání pozvala švýcarská biskupská konference; byl mezi nimi i náš Otec biskup Jaroslav Škarvada. Přípravu na příchod sv. Otce tvořil dvouhodinový kult. program zpěvů a tanců jednotlivých národů - za Čechy skupina „Folklor 74“ předvedla dva národní tance a za Slováky vystoupil jejich pěvecký sbor.

A odpoledne byla pro dělníky z ciziny a pro uprchlíky mše svatá na prostranství v Allmendu. Za kněze misionáře koncebroval se sv. Otcem náš Otec Jan Bírka. V kázání se sv. Otec vrátil k tématu z rána: žádal Švýcary, aby hleděli zlepšit životní podmínky svých spoluobčanů-cizinců a udělali víc pro uprchlíky. Zmínil se o mezinárodních problémech, o hladu, atomových zbraních, napětí mezi Východem a Západem, Severem a Jihem, hladu a nespravedlnosti ve světě: „Neutralita vaší země vás neuchrání před zapojením do všech těch bolestí, které sužují jiné země. I vy jste povolání, abyste učinili vážná rozhodnutí a vzali na sebe velké úkoly.“ Cizince vyzýval k naději: „Doufaj se Božím Duchem.“ „Naděje je naším světlem v tomto světě a zdrojem naší naděje je Kristus. Naděje dává sílu i důvěru do života. Bez ní nedovedeme čelit poklesu duchovních hodnot, který se projevuje i ve Švýcarsku.“ „Otevřete se Božím Duchu, v jeho působení pokračuje mesiášské poslání Krista.“

Poslední den

Poslední bod papežova programu ve Švýcarsku bylo město Sion, s biskupským sídlem už z 4. století, nazvané tak podle jeruzalémské hory Sion. Tato zastávka byla připojena na poslední chvíli a měla tvořit morální podporu biskupovi mons. Schwerymu, dnes předsedovi švýcarské biskupské konference, a jeho diecézanům - jen asi 14 km odtud je Ecône, sídlo tradicionalistického mons. Lefebvra. Na městském letišti Jan Pavel II. sloužil mši svatou, při níž udělil kněžské svěcení

NAŠI ŠVÝCARŠTÍ ZDRAVÍ SV. OTCE SVATÝ OTČE

Tisíce Čechů, kteří z nutnosti zajištění svého lidského bezpečí po dlouhých a krutých letech osobního pronásledování a v důsledku svých mravních zásad i svého náboženského přesvědčení našli útočiště ve Švýcarsku, Vás s upřímnou radostí vítají na půdě země, jež se stala jejich dočasným domovem.

Cheeme Vás, Svatý Otče, především ujistit svou oddanou věrností a úctou. Na znamení toho bylo na Vás úmysl našimi misionáři obětováno mnoho mší svatých, k nimž se naši věřící přidružili ve svých četných různencových modlitbách a v svých myšlenkách a skutečích.

Protože však považujeme za svou odpovědnou povinnost být mluvčími nebo alespoň symboly národa, doma umlčeného, a nekompromisními strážci nejsvětějších hodnot jeho kultury a ducha i vyznavači víry a Církve, dnes u nás tvrdě pronásledované, dovolujeme si Vám zároveň i poděkovat za vše, co jste pro znovudosažení jeho svobody už vykonal, a snažně Vás poprosit, abyste v tomto svém úsilí o obhajobu pravdy a svobody v naší drahé vlasti neochvějně pokračoval. Vždyť víra našeho lidu, jeho vzdělanost, jeho dějiny a žel i jeho utrpení svědčí o tom, že český národ si zaslouží, aby mu bylo opět vráceno čestné a důstojné místo mezi národy ostatními.

Dovoľte, Svatý Otče, abychom v tomto duchu směli spojit svoje modlitby s Vašimi, před Bohem jistě nejúčinnějšími. Naším vroucím přáním je též, aby brzké svatořečení blahoslavené Anežky České, dcery našeho královského rodu, bylo zárukou splnění našich nadějí. Upřímně Vás o ně, Svatý Otče, prosíme jménem celého tak těžce zkoušeného českého národa, jenž s pokornou žádostí o Vaše apoštolské požehnání Vás zahrnuje svou hlubokou láskou.

Tuto adresu odevzdala sv. Otci naše česká skupina, když mu byla představena při setkání s cizími dělníky a uprchlíky v Lucernu 16. června.

devíti jáhnům; v kázání se vrátil k úkolům a vznešenosti kněze: má být mužem modlitby, stát blízko lidu, který je mu svěřen, mezi knězem a laikem však není dualismus, konkurence, ale nutně doplňování v službě Božímu lidu, v úctě k poslání, které je každému stavu vlastní. Kněz má milovat církev, avšak ne církev z věrejška, která tu už není, ani zítřka - ta tu ještě není - ale dnešní církev, konkrétní, aktuální, jejíž skvrny a vrásky mohou být odstraňovány právě pomocí jeho služby. - Protože mše svatá skončila několik minut před dvanáctou, na kteroužto hodinu byly objednány přímé linky pro rozhlasová a televizní vysílání Eurovize, Jan Pavel II. zaplnil tyto minuty improvizovanou chválou na okolní alpské velikány - ostatně už když letěl do Sionu, pilot letadla mu několika odbočkami dopřál pohled na Mont Blanc, Jungfrau, Cervino Monte Rosa atd., které papeži připomněly jeho milované polské Tatry, stejně jako když žehnal prapor Walliského sdružení lyžařských klubů. „Alpy jistě nejkrásnější hory v Evropě, zvou k chvále největšího tajemství naší víry, Nejsvětější Trojice“ - její svatek se ten den slavil; „jsme však k této chvále dostatečně uzpůsobeni?“ Úvodní proslov k poled-

nímu Anděl Páně tvořilo zasvěcení Švýcarska ochráně Panny Marie.

Ani za cesty do Švýcarska nemohlo scházet setkání s jeho rodáky Poláky: zval je, aby se hleděli zapojit do místního života, ale přitom zůstali věrni své národní charakteristice a zvláště své víře - jen tak odolají proudům laicizace, nimž jsou vystaveni.

Na curyšském letišti děkoval všem, kdo umožnili a usnadnili tuto jeho cestu: zdravil znovu celý švýcarský národ, svou mírumilovností, úctou k druhým že jsou školou pro celý dnešní svět, tolik nakloněný spíše k útoci. Zase u hrobu sv. Petra a svých předchůdců na papežském stoleci svou cestu skončil. Byla to „velká cesta v malé zemi“, jak sám řekl novinářům v letadle. S cestou že je spokojen, mohl utužit bratrské styky s křesťanskými církvemi a ve slépějích prvního papeže utvrzovat své bratry ve víře. Dotkl se opravdu mnoha otázek naší víry a církevní kázně a nevyhýbal se ani těm, které jsou ve Švýcarsku „zhavým želízem“. „Mnoho nám toho řekl“, jsou slova biskupa mons. Schweryho, „a vezme nám to několik let, abychom si je přeložili do švýcarštiny...“.

Petr Ovečka

Moje svědectví

O

ADOLFU HRUBÉM
MINISTRU ZEMĚDĚLSTVÍ
ZA T.ZV. PROTEKTORÁTU

Snad nikde na světě mezi našimi krajany - exulanty jsem neslyšel a v jejich některých novinách nečetl tolik negativní, zakyslé, zahorklé a často i zlomyslné vitriolové kritiky naší První i Druhé Československé republiky, doby t. zv. Protektorátu, našich čs. státníků a jejich politiky. Podle mého soudu je taková kritika minulosti jen kontraproduktivní, před světovou veřejností i t. zv. starokrajany našemu národu škodí a na nás exulanty vrhá jen špatné světlo stále nedůvěrných nespokojenců, kteří nejsou schopni nic kloudného vybudovat a ve své svárlivosti vylévají vždy se špinavou vodou i to dítě, které chtěli umýt a vykoupat. Nemám právo dělat někomu mravokárce, ale situace národa doma je příliš tragická než abychom si mohli dovolit plýtvat svou energií jen neustálým bouráním když je třeba stavět, oživit tradiční osvědčené a zasloužilé krajské organizace, aby tu našim dětem po nás něco zůstalo a všude v cizině, kde jsme, získávat našemu národu upřímné přátele. Jen si vzpomenete, co

nám kladl na srdce pan kardinál Beran v roce 1966: „Vy reprezentujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Bud'te svorní! Jen svorným Bůh požehná.“

A čemu pak jen těžko rozumím a z čeho je mi opravdu smutno u srdce je ten vskutku velký nedostatek demokratičnosti mezi chicagskými krajany a exulanty. Proto, že někdo zrovna nesmýšlí přesně jako já, už jen jako vyznavač demokracie a zvláště jako věřící křesťan nesmím proto hned svého kritika nenávidět a být k němu či k ní hulvát! Teprve teď si znovu plně uvědomuji celý smysl toho známého Masarykova povzdechu:

„Tak, demokracii bychom tedy už měli, jen ještě ty demokraty potřebujeme.“

Kolikrát už byly přemlety všechny ty události z dob první světové války, co naši legionáři mohli, měli, a co nemohli vykonat; co měl dělat Masaryk, Kramář, Švehla, Beneš, Šrámek a Hlinka, že se obávám, že ta chorobná kritičnost některých našich extrémistů musí být jiným národům k smíchu.

Minulý týden jsem měl příležitost hovořit s mladým mužem, nedávno příšlým z Československa. Mluvil zásadně a věcně proti komunistům z prožitých osobních zkušeností a byl v tom upřímný. Avšak výchova dlouhých let v komunisty

„přeorientovaných“ školách, každodenní komunistická propaganda, lživé vykládání a překrucování historie, protináboženská a protidemokratická výchova, to vše zanechalo v jeho jiných názorech zřejmě hluboké stopy. Vytýkal nám dlouholetým exulantům, nejednotnost a hašteření, při tom však s plnou vervou svého mládí prohlásil, že před II. světovou válkou republikánská (agrární) strana v Československu zradila republiku, když vešla v koalici vládu se sudetoněmeckou stranou SDP Konráda Henleina. „Republikánská strana tak prý vydala republiku nacistickým Němcům.“

Ustrnul jsem nad tímto naprosto lživým prohlášením komunistické propagandy, tak lehkomyšlně a nekriticky opakovaným, které jsme již slyšeli a četli v oficiální propagandě. Slyšet je však papouškovat jinak inteligentním exulantem ve svobodné Americe, kde je přístup k historickým pramenům, mě přímo vyprovokovalo napsat toto moje osobní svědectví.

Předně republikánská agrární strana nevstupovala do žádné vládní koalice s henleinovci; o tom se může každý přesvědčit jak ze svědectví hodnověrných lidí, kteří jsou ještě pamětníky oné doby, tak z množství objektivních historických dokumentů, které jsou v zahraničí lehce k

sehnání.

Sám osobně jsem nikdy nebyl členem Čs. republikánské strany. Jako bývalý čelný funkcionář Sdružení katolické mládeže, jsem měl dokonce s členy republikánského dorostu časté potyčky, ale také jsme často - jak to ani jinak na venkově nešlo - poctivě spolupracovali. Navštěvovali jsme stejné školy, chodili namnoze do stejných kostelů, zúčastňovali jsme se společně těchž slavností a veselili jsme se na společných zábavách. Víím také, že tak zvaní agrárníci rozhodně cítili více vlastenecky a byli poctivějšími národovci než marxističtí tzv. internacionalisté.

Byl jsem tehdy příliš mladý, abych mohl v r. 1935 hlasovat ve všeobecných volbách. Později ve stranách Národní jednoty a v Národním souručenství jsem spolupracoval s republikány a měl jsem a dosud mám mezi nimi mnoho dobrých přátel.

Prvního, koho jsem se z vedoucích republikánů naučil respektovat byl bývalý protektorátní ministr zemědělství Adolf Hrubý, který byl po válce souzen a podle mého nejlubšího přesvědčení byl odsouzen nespravedlivě pro kolaboraci s německými nacisty.

Zcela objektivní a nepochybnou pravdou je naopak to, že jen málo lidí ze svého úřadu poškodilo německé válečné hospodářství do té míry, jako se to podařilo nezastřeně a přitom chytře tomuto věrnému Čechu - ministru Hrubému.

Začátkem války protektorátní ministerstvo zemědělství nabídlo všem českým zemědělcům vysoké finanční subvence na nákup hospodářských strojů. To znamenalo, že každý zemědělec si mohl levněji - někdy jen za polovinu tržní ceny - koupit kterýkoliv hospodářský stroj, který potřeboval na svém hospodářství. Výsledek takové akce se dal ihned očekávat. Továrny dostaly objednávky na desetitisíce nových hospodářských strojů, velké zásoby ocele a jiných pro armádu důležitých materiálů bylo odčerpáno - někdy dokonce ilegálně - z

německého válečného průmyslu a naši zemědělci měli nové hospodářské stroje, aby se nemusili tolik dřít. Dnes již zesnulý předseda republikánské strany v exilu Dr. Josef Černý mi vypravoval, že při jednom setkání za války říkal Hrubému: „Adolfe, tak opravdu nevím kdo tě pověsí; Němci za sabotáž, anebo ti, kterým budeš překážet po válce.“

S ministrem Hrubým jsem se sešel několikrát osobně. Jednou na okresní schůzi zemědělských delegátů ve Vysokém Mýtě, měl Hrubý oficiální projev. Vedle něho seděl Němec s hákovým křížem na rukávě. Po skončení schůze německý zástupce okupační moci opustil místnost a několik z nás zůstalo s Hrubým v přátelském rozhovoru. Mimo jiné nám tehdy řekl: „Tento týden jsem byl zase osobně napaden Londýnským exilovým rozhlasem jako zrádce národa. Jednou mohou pro mne přijít těžké a zlé doby. Proto Vás prosím, moji přátelé, buďte pamětliví toho, že naše rodina po mnoho generací obhospodaruje rolnickou úrodnost v Mlaze v jižních Čechách; již téměř tři sta let. Vždycky jsme byli věrní půdě a národu, a proto si nenechám - já, potomek českých sedláků - od žádných internacionalistů vystavovat vysvědčení o vlastenečtí.“

Zapamatoval jsem si tato slova, a když po válce na jedné veřejné schůzi na mne komunisté pokřikovali, že příliš kritizuji komunistického ministra zemědělství Duříše, zda bych neměl spíše láteřit na agrárníka Hrubého, odpověděl jsem, že by bylo jistě zajímavé vypsát referendum, aby si sedláci mohli volit mezi Hrubým a Duříšem. Velký potlesk přítomných zemědělců byl jasnou demonstrací pro tehdy zcela nespravedlivě souzeného protektorátního ministra Adolfa Hrubého.

Toto osobní svědectví píšu proto, že ve svém svědomí cítím povinnost odporovat lživému zkreslování událostí, které ještě mnozí máme v živé paměti.

Jindřich Nermut

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ A PODĚKOVÁNÍ

Všem, kdo jej znali a dosud se o jeho náhlém odchodu na věčnost nedověděli, v hlubokém zármutku oznamujeme, že si Všemohoucí Bůh k Sobě zavolal našeho milovaného syna a drahého tátu rodiny, bratrance a synovce, pana

KARLA (CHARLES) MATULÍKA

Srdce se mu zastavilo ve spánku doma v Naperville, Ill., v noci ze soboty na neděli 29. července 1984. Bylo mu teprve 55 let.

Rozloučili jsme se s ním v pondělí 30. 7. v 8 hod. večer v obřadní síni Švecova pohřebního ústavu (6227 W. Čermákova tř., Berwyn, Ill.) a v úterý 31. července po zádušních bohoslužbách v kostele sv. Odily v Berwynu jsme jeho tělo uložili k věčnému spánku do rodinného hrobu na hřbitově Matky Boží Sedmiboletné (Our Lady of Sorrows).

Upřímně ze srdce děkujeme našemu chicagskému misionáři Otci Vojtěchu Vítovi O.S.B. za obětování mše sv., slova křesťanské útěchy a oduševnělé pohřební obřady. Děkujeme všem našim četným přátelům a známým, kteří se přišli s našim drahým zesnulým rozloučit do obřadní síně pohřebního ústavu, zúčastnili se pohřbu, věnovali květiny a mešní obětiny, aby nám dokázali svoji soustrastnou účast na našem zármutku.

Pohřebnímu ústavu „Švec a synové“, zaměstnancům restaurace „Knedlíky House“ a všem, kdo nám byli v prvních nejtěžších zmatených chvílích našeho smutku jakkoli nápomocni, vyslovujeme vděčně Pán Bůh zaplat' za prokázané služby.

Matus a Marie Matulíkovi, zarmoucení rodiče:
Dorothy Stanis s manželem Waltrem, sestra;
Michael, Charles s chotí Denise,
George a Jan, synové;
Teresa Cabala, kmotřička;
tety a bratrance v USA i na Slovensku.

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNĚ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

PŘED 25 ROKY ZEMŘEL VE ŠVÝCARSKU POLIČSKÝ RODÁK, HUDEBNÍ SKLADATEL BOHUSLAV MARTINŮ

(Pokračování ze str. 1)

opus, programní smyčcový kvartet „Tři jezdcí“ podle balady J. Vrchlického, až po okamžik, kdy několik týdnů před svým skoncem dopsal poslední noty znělky pro děti poličské hudební školy, vytvořil na 400 skladeb.

Martinů rád trávil dovolenou na Českomoravské vysočině, ať už v Poličce, nebo ve Třebí Studních, uprostřed lesů a mezi přáteli. Pak se však opět vrátil do Francie, do Paříže. Stala se mu druhým domovem.

Blížil se tragický rok 1939. Když vypukla 2. světová válka a Francie byla postupně obsazována německými vojsky, viděl Martinů, že musí emigrovat. Nejdříve na jih Francie, pak do Ameriky. Teprve v březnu 1941 však vystoupil na americké pevnině.

V Americe začal psát Martinů symfonie a díla koncertní. Také v Americe si dobyl uměleckého vítězství. Stal se osobností známou a vysoce oceňovanou. Roky pobytu v Americe byly vyplněny neúnavnou prací, jejíž přirozenou odměnou byly úspěchy. Sláva českého skladatele rostla. Po skončení války vrátil se Martinů rád do Evropy, především zase do Francie.

Vázán závazky, neodstěhoval se z Ameriky trvale. Proto také i v Evropě se pohyboval stále mezi Francií, Itálií, Švýcarskem a jinými státy, kde byla jeho díla uváděna, nebo kde měl jiné umělecké povinnosti.

Martinů jako jeden z největších představitelů evropské hudby dvacátého století si jen zvolna získával pochopení a přízeň široké obce českého občanstva. Teprve v letech po druhé světové válce si naši posluchači začali určitěji uvědomovat, jak hluboce česká je hudba tohoto skladatele žijícího od r. 1923 v cizině. Skvělý je jeho „Dvojkonzert“ pro dva smyčcové orchestry, klavír a tympány; symfonická tryzna „Památník Lidicím“, komponovaná pod dojmem otřesné zprávy z vlasti, dále jsou

to jeho symfonie, které všechny vznikaly až za druhé světové války a v poválečném období, a které Bohuslava Martinů řadí jako českého symfonistu hned vedle Antonína Dvořáka.

Náš obecnostv však bylo dojata intimním poselstvím a vyznáním touhy po domově v komorních kantátách „Otvírání studánek“, „Legenda dýmu braunborové nati“ a „Mikeš z hor“. Právě jimi si Martinů získal definitivně srdce českého okruhu přátel hudby.

Byl to skladatel uznávaný v zahraniční veřejnosti i předními umělci hudebního světa. Nikdy však nezapomněl na domov, jemuž se fyzicky vzdálil, ale v srdci nikdy neodcizil.

Přiblížit se k Bohuslavu Martinů - člověku, a pochopit jeho bytost, není právě snadné. Snad nám pomohou tři zastavení v jeho rodné Poličce.

Nejprve na věži kostela sv. Jakuba - jeho narození; druhé zastavení: poličský „Památník Bohuslava Martinů“ - exponát, který nás dojde a mladší generaci zarazí: vysvědčení chudoby. Třetí zastavení: „Poličský hřbitov“. Zde - po dlouhém putování světem - spočinula na své přání nejprve Charlotta Martinů, rodem Francouzka, která se prostřednictvím manželovy hudby

naučila milovat jeho zem. V r. 1979 se pak do rodné země vrátil zesnulý B. Martinů, vítán slavně představiteli politického a kulturního života své vlasti a velkými zástupci rodáků, všech, o nichž ve svém „Otvírání studánek“ dojmavě vyznal:

„Z nich jsem a vracím se k nim znova...“

V listopadu 1958 se podrobuje ve Švýcarsku operaci žaludku. Po velkém utrpení umírá český skladatel B. Martinů 28. srpna 1959 v sanatoriu v Liestalu.

Martinů má mnohé šťastné skladby, především překrásný cyklus „Loutky“. Také „Bajky“ nebo „Vánoce“ jsou velmi vědné skladbičky z doby první světové války.

Skladby koncertního repertoáru: „Tři české tance“ - „Obkročák“, „Dupák“, „Polka“.

Jeho tvorba je co do počtu děl ohrovná. Mezi rokem 1942 až 1953 vzniká 6 symfonií. Martinů má též četné koncerty: čtyři klavírní, dva violoncellové, cembalový atd.

Z více než 70 děl vynikají kvartety, sonáty pro housle a klavír a sonáty pro violoncello a klavír.

Ze skladeb vokálních je tu řada skvělých písní, zvláště „Nový špalíček /1942/, Písníčky na jednu stránku /1943/, Písníčky na dvě stránky /1944/, z kantát: „Kytice na lidové texty“ /1947/, „Otvírání studánek“ /1955/, „Prorocství Izaiášovo“ /1959/.

Opery: „Hry o Marii“/1933-34/.

„Julietta“/1936-37/, „Miran-dolina“/1954/, „Řecké pašije“/1955-58/, „Ariadna“/1958/.

Z rozhlasových a televizních děl: „Hlas lesa“/1935/, „Ves-elohra na mostě“/1935/, „Čím člověk žije“/1951-52/, „Ženitba“/1931-32/.

Z deseti baletů zvláště zpívány „Špalíček“/1931-32/.

Bohuslav Martinů byl též vášnivým čtenářem; četl jen dobrou literaturu, četl i starou indickou a čínskou literaturu - tisíciletou moudrost východu.

Celý život zůstával Martinů nezávislý, žil jen svému umění. I když měl několikrát možnost získat pevné zaměstnání, byl zván, aby nastoupil místo profesora skladby na brněnské konzervatoři, cítil, že může komponovat jen když je volný a neohlížel se na nic, ani na to, má-li z čeho být živ.

Adéla z Babíkova

Bohuslav Martinů byl původně pohřben pod lesnatou strání Schönbergu ve Švýcarsku. Odtamtud bylo jeho tělo 27. srpna 1979 převezeno do rodné Poličky, kde bylo pohřbeno na starém hřbitově uvnitř hradeb sv. Michala. Na jeho náhrobku jsou vyryta prostá slova: „Jsem doma“. Slova, která jeho přítel

Bureš vepsal do kantáty: „Otvírání studánek“.

Jako exulant dovedu pochopit jeho nekonečný stesk po rodném kraji, který provázel Bohuslava Martinů cizinou, ať již byl v Paříži, New Yorku, nebo ve Švýcarsku; vždy se v duchu vracel do rodné krajiny, do Borové, ke Třem Studním, pod starobylý Svojanov. To byla místa jeho mládí, místa, na která vzpomínal poslední myšlenkou, v posledním tepu srdce, v posledním záchvěvu duše na tomto světě.

Ani já na všech toulkách světem nikdy z duše a ze srdce nevymažu obraz slunné Vys-očiny, a v duchu často cestuji ze Skutče přes Krounku po císařské silnici do královského města Poličky; odtud pak přes biskupskou Litomyšl, přes milé městečko Proseč zpět do Skutče. Až do konce svého života budu vzpomínat na útulné vesničky, na naši obec Babíkov, na vůni dýmu z bram-borové natě z podzemních ohniček.

Nikdy nezapomenu na krajinu, kde jarní vody našeho potoka Dědovka hučí po lučinách a borové háje šumí na skalnatých kopcích.

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DČMÁCI TELEFON:
184-0106 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.PH.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

1959 25 LET 1984

profesionální cestovní služby
HLAVNÍ SKUPINOVÉ ODLETY DO PRAHY
A BRATISLAVY z Chicaga neb New Yorku
za nejnižší ceny

6. a 16. září na 16, 23 a nebo 30 dní pobytu.

LETNÍ VÝLETY: 1 týden pobytu, letenka, hotel
a přeprava zavazadel

Freeport	\$349.00	Orlando	\$229.00
Nassau	\$319.00	Jamaica	\$389.00
Cancun	\$289.00	Acapulco	\$399.00

Hawajské ostrovy: 1 týden pobytu \$709.00 2 týdny \$789.00.

Las Vegas special: 3-4, neb 7 dní pobytu od \$254.00.

New Orleans World Fair autobusový zájezd na 9 dní, odjezd z Berwynu 24. září. Cena jen \$598.00.

Reservace a letenky provádíme na Computer systému.

Pojištění na \$100.000 s každou letenkou zdarma.

ZAVOLEJTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMAK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

NOVÉ KRAJANSKÉ KADERNICTVÍ MILLY'S BEAUTY SALON

6909 W. ČERMAK RD.

BERWYN, ILL.

PROVÁDÍ stříhání
trvalé (PERMS)
barvení vlasů

☎: 484 - 9424 MAJITELKA: Ludmila JEŽEK

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tláčenka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelička každý den čerstvě. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL

35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36 ulicí) Telefon AS 8-8468.

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poctivá a rychlá práce.

Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

Jak temné bylo „Temno“?

Pokus o nový pohled na Jiráskův starý román

Mladá generace v Československu čte dnes Jiráskovy spisy patrně pouze z povinnosti. V padesátých letech komunisté s Nejedlým v čele Jiráska národu vyvlastnili a znechutili tím, že si jej tendenčně přivlastnili pro cíle své politiky. V exilu však starší lidé stále rádi po Jiráskových knihách sáhnou. Důkazem toho je pro mne zájem o tyto knihy na dobročinném bazaru Dámského odboru v Torontě, kde se starám o stánek antikvárních knih. Nebude snad tedy tak docela neaktuální zamyslet se nad knihou, která byla novinkou právě před sedmdesáti lety, v roce 1914, kdy vypukla první světová válka.

Nedávno zemřelý, komunisty pronásledovaný historik Zdeněk Kalista se ve svých spisech pokoušel o revisi pohledu na český barok a s ním i na „temno“, které prý české země pod vládou protireformace zachvátilo. Tato populární fráze o „temnu“ nebyla po mém soudu Jiráskovým vynálezem. Již dvacet let před vydáním „Temna“ píše Tereza Nováková

ve stati „České bludařky“, která byla pojata do knihy „Slavin českých žen“, vydané před devadesáti lety r. 1894:

„Poznali jsme nesvár rozrývající rod Přemysla Oráče, zmatky jež zavládly po předčasném jeho vyhnutí, sledovali jsme velikou, bouřnou dobu husitskou, tiché, vznešené utrpení Bratří, strašnou hekatombu bělohorskou a pobělohorskou; leč všechny ty éasy pohnuté a strašlivé ozářeny byly alespoň světem krvavým, majestátním, kdežto nyní seznamujeme se s temnotami největšími, nejčernějšími“. - Dále autorka píše, že Čechy východní a severovýchodní plny jsou vzpomínek, památek a pověstí putujících se k dějinám „českých bludařů“, zmiňuje se o královéhradeckých jezuitích Františku Mateřovském, Matoušovi Střepnickém a Firmovi. Konečně uvádí i některé konkrétní případy, které jak sama píše, čerpá z knihy historika T. Bílky „Reformace katolická“. Cituji: „U myslivce Tomáše Svobody, jenž na Šlikovském panství Veliši sloužil, byly r. 1729 jezuitským misionářem vypátrány knihy kacířské. I byl hned ze služby propuštěn, ale když k naléhání duchovního vyznání víry učinil, opět na milost přijat a služba v Kopidlne mu přikázána. Leč ani zde nezanedbal čtení evangelických modliteb, také prý se

rouhal sv. Janu Nepomuckému / tehdy právě ze svatého vyhlášenému/. Proto byl vězněn a jako nenapravitelný kacíř v Kopidlne mečem st'at a jeho mrtvola spálena. Umučený Tomáš Svoboda měl dcery Barboru a Suzanu a tři syny Jana, Františka a Karla, kteří též za myslivce u vrchnosti Šlikovské sloužili. Jsouce nevýstavným žalem i hrůzou nad strašlivým osudem jaty a neustále pro nenávštěvování služeb božích katolických pronásledováni, vystěhovaly se tyto děti s dvaceti jinými příbuznými z Čech. - Na vystěhovalce takové pohlíženo jako na buřiče, ba jako na zločince. Že však uprchlíci byli lidé dobré vůle a tiši jako beránci vysvítá z listu souseda Matyáše Machovce ze vsi Šestajovic /na Opočensku/, který v březnu r. 1735 s manželkou, dětmi a matkou ze země uprchl. Dopis zaslaný rychtáři obce, jej pronásledujícímu z archivu místodržitelského, kam dodán jako doklad jednání tehdejších vrchností, vypsál ve své „Reformaci katolické“ slovnitý historik T. Bílek, odkud i my jej opisujeme. Zní u výtahu takto:

„Rychtáři i všem sousedům děkuju za vše, co mi dobrého přáli; proti žádnému, ani proti obci ani proti vrchnosti strany tělesných věcí nic nemám, nýbrž srdečně rád bych ve všem poslušen byl, a co patří jednomožnému, jak předně císaři pánu, tak potom vrchnosti mně představené, obecně dané i jiné vrchnostenské roboty a povinnosti bych vyvíbal, kdybych mohl při tom míti svobodnou vůli vedle zákona Božího Pánu Bohu sloužiti, že pak toho zde nemohl jsem dojiti a svědomí

moje jak od vrchnosti tak od kněží velikou mocí potlačeno bylo, protož raději vše jsem opustil a jinam se obrátil.“

Není jisté náhodou, že právě tragédie těchto dvou rodin Machovcovy a Svobodovy, je ve formě jen málo pozměněné hlavním předmětem Jiráskova „Temna“. Zmíněný dopis cituje Jirásek v XXVII. kapitole svého románu téměř doslova jako dopis na rozloučenou myslivce Václava Machovce před jeho útekem do Saska. Jirásek jistě znal tuto stat' Terezy Novákové a její prameny. Vždyť jako mladý profesor učil v Litomyšli, kde se s prof. Novákem a jeho manželkou Terezou přátelsky stýkal. Jirásek - romanopisec píše ovšem fikci a nikoli historii, proto osudy Machovcovy rodiny přenáší na panství Skalku a později děti Machovcovy Tomáše a Helenku přemístí uje do Prahy. Tam se odehrává milostný román Helenky, do které se zamiluje Jiřík, synek pražského mešťana pivovarníka Březiny. Román „Temno“ byl posledním dokončeným dílem Jiráskovým. Po umělecké stránce patří k jeho nejlepším pracím. I dnes zaujme čtenáře dramatickým spádem, půvabným líčením prostředí, poučivými historickými detaily pečlivě prostudovanými. I dnes souhlasíme s kritikem Arnem Novákem, který nazval „Temno“ románem v nejvyšším smyslu, který předčí svou stavbou a hutností jeho dřevějši příliš rozlehle a rozptýlené skladby /miní F.L.Věka, U nás a Bratrstvo/. Novák píše:

„Temno“ /1913, knižně 1915/ je úchvatná malba XVIII. věku,

kdy dílo protireformace bylo dovršeno: pevnou komposicí dovedl spisovatel sloučiti trojí oblast, měšťanstvo pražské, bludaře zachováající styky se saskou emigrací drobné panstvo na venkovských sídlech, zasahované vesměs vítěznou mocí jesuitů - náladový valeur, duševně pytlivý pohled vyrovnavající se tubohatství původních jednotlivostí kulturně historických.“

Jestliže dnes ovšem čtenář - katolík přichází při čtení „Temna“ do rozpaků a uvažuje, kde končí objektivní historie a začíná antiklerikální agitace. V tomto směru je velmi užitečné zamyslet se nad studií výše zmíněného historika Zdeňka Kalisty, uveřejněnou v časopise „Studie“ /č. 79 z ledna 1982/ vydaném „Křesťanskou akademií“ v Římě, nazvanou „Katolictví v českých dějinách.“

Kalista píše o době, v které Jirásek žil a tvořil svá díla a také podléhl jejímu hlavnímu myšlenkovému proudu liberalismu, hlásajícímu především v politice, náboženství i ekonomii možnost svobodného výběru.

„Obecný nápor liberalismu proti katolictví v celé západní a střední Evropě dostal v našem prostředí ještě zvláštní posilu tím, že církev katolická - posuzovaná podle svých nejvyšších představitelů v našich zemích - musila se českému člověku jevit jako příslušující státu, z jehož politického sevržení se chtěl vybat. Postavy, jako budějovický biskup Jirsík a několik dalších vysokých prelátů, hlásících se výrazně k svěmu česství, představovaly v jeho očích jen čestné výjimky. I ohnivý nacionalismus balbínovský a jiných představitelů českého barokního kléru byl v historickém povědomí národním zatlačen do pozadí ujišťováním, že právě doba barokní sejala u nás katolicismus neoddělitelně s

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K-H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(tímě vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ
a
JANO HULÍN
vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motorů
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

STANLEY STAWSKI
DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1818

Serving your
family's financial needs
for over 60 years

MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700

4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770

RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700

LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400

WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990

CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300

NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001

9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000

WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800

ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

Assets over
\$650,000,000

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

I
M
P
O
R
T
E
R

VALAŠSKÉ
PAPUČE

veliká zásoba
poslání

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

nenavídným habsburským soustátím."

Jirásek spisovatel - buditel, napsal své „Temno“ patrně přesvědčen, že tím pomáhá svému národu dosáhnout sebeurčení a politické svobody. Jeho kritika nepatří ani tak katolicismu samému - (vzpomeňme, jak příznivě lící katolické duchovenstvo probuzenecké doby v kronice „U nás“, jesuitu profesora Vydru i Dobrovského v „F.L.Věkovi“) - ale spíše spojení, kolaboraci se státní mocí českému národu cizí a nepřátelskou, ke které se někteří představitelé církve propůjčili.

Román „Temno“ se zabývá velmi krátkým údobím vlády císaře Karla VI. od jeho korunovace v Praze v r. 1723 do roku 1729, kdy byl Jan Nepomucký slavnostně prohlášen svatým. V této době se už začal rozvíjet boj o rakouské dědictví, které se snažil Karel VI. zajistit pro svou dceru Marii Terezií „Pragmatickou sankcí!“ Protestantští sousedé českých zemí na severu, zvláště agresivní Prusko, začínají připravovat půdu pro svůj nástup v českých zemích - píše Kalista ve své úvaze - „a to především ve formě agitace náboženské, která jim má jednak získat jistou oporu mezi obyvatelstvem ... jednak oslabit odpor vypěstovaný proti nim jakožto pruským Němcům - protestantům stoletím katolické reformace. Habsburský stát se pochopitelně proti tomuto pronikání brání - a k tomu především používá náboženských činitelů, horlivců jako zmíněný Antonín Koniáš, kteří se bezděky stávají více služebníky habsburského státu než katolické církve, i když se domnívají, že svou horlivostí slouží církvi.“

Kalista tedy vlastně souhlasí s Jiráskovým názorem, že kněz nebo hodnostář církevní, který se stane služebníkem státu, který propouje svou kleriku - obvykle za nějaké výhody - k

politice státu, dělá klerikalismus, dovoluje státu zneužití náboženství k jeho politickým cílům a tím se zpronevřuje svému poslání.

Kalista uzavírá svou úvahu o katolictví v českých dějinách myšlenkou, která snad je i odpovědí na naši titulní otázku: „Katolicismus sám jako takový - nikdy v bytostném rozporu se zájmy našeho národa nebyl; naopak představoval jednu z nejpodstatnějších duchovních živin národa, který přese všechno je v podstatě národem křesťanským.“

Jirásek, který se považoval za spisovatele - buditele, jehož posláním je pomáhat národu k národní i politické samostatnosti, napsal svůj poslední román patrně ve víře, že poukazem na představitele pobělohorské reformace, kteří obraceli lid ke katolicismu provázení ozbrojenou mocí císařskou, plní svou morální povinnost. Dnes ovšem víme, že averse proti katolicismu takto vyvolaná národu nijak neprosperovala.

Inka S.

Pozn. redakce: Belgický církevní historik a theolog benediktin Otec Pavel De Vooght, který žil před válkou v Praze a byl tam dokonce i 15. března 1939 svědkem nacistické okupace a zřízení t. zv. Protektorátu, se do naší země a jejich

dějin zamiloval natolik, že během dalších téměř čtyřiceti let svého života se věnoval - vedle profesury - studiu učení Mistra Jana Husa, jeho následkům, zneužití, kladům a záporům. Napsal o tom stěžejní dílo „L'hérésie de Jean Hus“ a v druhé knize „Hussiana“ shromáždil všechny dokumentační materiály, jehož ke své studii o Husově herezi použil. Obě knihy vydala katolická universita v Lovani někdy v šedesátých letech. Škoda jen, že pro své vysoké stáří při kaplanování u sester ve známém francouzském Lyceu v Saint Germain en Laye nestačil sepsat své myšlenky a nálezy o „klerikalismu“ pruského, švédského, holandského a anglického protestantství, jakož i ruského pravoslaví, které sly vždy ruku v ruce se státní a vojenskou mocí příslušných národů v jejich expansivní a dobovačské politice. Ve svých přednáškách o této problematice nám pak vždy ppoukával na zeměpisnou a strategickou polohu těchto zemí, na velkou nevýhodu naší vlasti v srdci Evropy a na systematické zneužívání českobratrských a husitských sympatií k švédskému a k pruskosaskému protestantismu, který sloužil mocenským zájmům příslušných panovníků v jejich touze rozšířit mocenský vliv právě na

naše země - křížovatku Evropy, a pranic jim nezáleželo na zachování českého jazyka a české kultury. Právě naopak, chtěli nás pohltit jako se jim později podařilo s Lužickými Srby a se slovanským obyvatelstvem Východního Pruska a kolem Berlína. A Otec De Vooght - podobně jako Šimon Baar ve svém cestopisném spisku „Chvilé oddechu“ upřímně truchlil nad v Německu a v Holandsku potkanými hroby českobratrských exulantů, jejichž poněmčelá a poholandštěná jména četl při svých cestách Evropou na starých hřbitovech. Tím, že se neměli Čeští bratři v cizině s kým ztotožňovat, utonuli nakonec v germánském moři a jejich rodná vlast utrpěla jejich odchodem těžko zhojitelné rány a ztráty. Protireformace - podle jinak velmi kritického Otce De Vooghta vůči všem minulým i přítomným chybám a přehmatům kteréhokoliv duchovního stavu - otevřela našemu národu opět na blankytné středozemní nebo slunné Itálie - jak říkával - a to vrátilo našim předkům radostný pohled do života, ten pak dal vytrysknout z

jejich srdci novým jásavým lidovým písním, „vymaloval“ hřívě barvy na jejich národní kroje a v barokní hudbě i architektuře vytvořil poslední eschatologický stavební styl, plný světla, tepla a radosti.

Dnes pak - po 36leté porobě našich zemí cizáckým komunismem, se kulturní i hospodářské ztráty mnohem horšího moderního temna nedají ani vůbec srovnávat s tím, oč nás připravila porážka na Bílé Hoře, národ krvácí novými nespravedlivými popravami nevinných lidí, samovraždami utmáčených, ztrátou talentů nových exulantů, statisíců dobrých knih, umlčených spisovatelů a výtvarníků, potoky slz a hlavně lámáním charakterů. - A proto všechny tyto závažné události naší doby nás přímo nutí číst Jiráskovo „Temno“ pod jiným zorným úhlem a v jiném světle.

Take
stock
in America.

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

Možno
objednat
telefonem:
laskavě
a rychlé
obsluhu český
i anglicky

- Václavské pečutské a cukrářské výrobky
- Evropská speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné nádobové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

***** HLEDÁ SEZNÁMENÍ

- 26letá atraktivní dívka vyšší,
štíhlé postavy, českého původu,
milující přírodu, hudbu, knihy,
cestování -

- ráda by poznala vzdělaného,
hodného muže v dobrém
postavení, bez závazků.

Žijí v jižní Americe.
Prosím foto.

ZN.: „ČESKY - ANGLICKY“
DO ADM. T.L.

CHCETE-LI UŽÍT zbývajících slunných víkendů v blízkosti břehů Michiganského jezera:

Na Kučerově farmě v Union
Pier, Mi., najdete veškeré
pohodlí v nově upravených
a moderně vybavených 2
pokojevých kabinách.

Příležitost k rybaření a
koupání; jen 5 minut na
jezerní pláž.

O rezervaci volejte Rost'u:
☎ 656-6070
nebo 579-5746

Objednejte si novou knihu

**Antonín Cyril Stojan,
apostle of Church Unity
Msgr. Ludvíka Němce**

Kniha je pěkně vybalena a ilustrována
Cena knihy je \$11.95 a poštovné.

Má 250 stran a 35 obrázků

Lze ji dostat přímo a nakladateli: „Don Bosco Publications“, 475 North Avenue Box T, New Rochelle, N.Y. 10801.

Tato kniha by neměla chybět v žádné knihovně.
Každý věřící Čech by si ji měl objednat.

ANTONIN CYRIL

Apostle of Church Unity

Ludvík Němec

Member of
Federal Home Loan Bank System

SECOND FEDERAL SAVINGS

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conven-
ience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
— up to \$100,000.00 —
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

Milí přátelé
před rokem
začala ve Vidni vycházet
MALÁ REVUE
PRO UMĚNÍ A KRITIKU

PATERNOSTER

Dvojičkám 4/5 vchází do svého druhého ročníku. Revue je kapesního formátu A6., má rozsah 112 stran a vychází 4krát ročně.

Paternoster prezentuje především autentické umělecké texty, poezii, prózu, eseje, reprodukuje současná výtvarná díla a kriticky reaguje na umělecké dění doma i v exilu. Během roku 1983 se v revui představili autoři, jako, *Bondy, Brabenec, Brikcius, Čerepková, Daniček, Hybler, Hutka, Jirous, Klíma, Merta, Němec, Stankovič, Třešňák, Trinkewitz*, aj., přinesl původní tvorbu českého undergroundu, poezii písničkářů, uvedl původní překlady *Bonnefoye, Morrisona, Leida, Verne, interview s Frankem Zappou, Allenem Ginsbergem* a mnoho dalších textů.

Recenze v mnoha hlavních exilových novinách a časopisech hodnotily vysoce především původnost skladby *Paternosteru* a jsme přesvědčeni, že by neměl chybět nikomu, kdo chce mít ucelený přehled o současném mladém českém i slovenském umění.

Paternoster je závislý především na zájmu a předplatném čtenářů. Předplatné na ročník 1984 je 24,-DM/nebo ekvivalent v jiné měně, v USA a Kanadě 12,-US dolarů, v Austrálii 18,-Austr. dolarů/pouze letecky. Možno platit osobním šekem/zvýšte, prosíme platbu o 5,-DM na bank. poplatky/, Eurošekem, mezinárod. pošt. poukázkou nebo v hotovosti na adresu redakce:

PATERNOSTER

c/o Benýšek

Zinnergasse 27/131,
1110 Wien, Österreich.

Bankovní spojení: ZENTRALSPARKASSE und KOMMERZIALBANK
Wien, Schottenring 1, Wien 1,
konto č.: 601 441 405/Paternoster.
Zastoupení v USA a Kanadě: Zdeněk Kazík 1480 Eglinton Ave. W Ap. 303, Toronto, Ont., M6E 2G5, CANADA. Zastoupení v Austrálii: Stanislav Kubalčík, 16B, White St. Osborne Park 6017 W.A. Australia.
Na Váš zájem se těší redakční rada: Zbyněk Benýšek, Vladislav Brabenec, Eugen Brikcius, Martin Hybler, Jiří Němec, Vladislav Třešňák a Paul Wilson.

Příspěvky na tiskový fond jsou vítány!

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadette

(Pokračování z min. čísla)

1. listopadu přinese vládní list "Moniteur" zprávu, že baron Massy je jmenován prefektem v Grenoblu. Je to pravda. Císař zavrhl v návalu studu Massyho zcela obětovat a neuvrhl ho v nicotu. Ale departement Isère s hlavním městem Grenoblem znamená v tajné vědě francouzské správy přechod v nic. Grenoble je konečná stanice. Odtud nevede cesta k zářivým vládním palácům patřícím. Tento sen baronův je doasněn. Bud' jak bud', zůstává prefektem. Pomsta Paní je mírná.

Největší je na tom císařský státní návladní, Vital Dutour. Jeho postavení zůstává nedotčeno. Není přeložen, je odsouzen zůstat v Lurdech. Den co den přenášá holohlavý prokurátor svou odpornou popelavou tvář přes Place Marcadale k budově zemského soudu a nazpátek. Dvakrát denně sedává ve francouzské kavárně a poslouchá čtenářské plody Duranovy, provinčální triviality právníků, důstojníků a maloměstníků. A je pro něho avšak, když může občas k odpadlým Estradem nebo Clarensovi prohodit jednu ze svých nadutých, zlomyslných poznámek.

17. listopadu v jedenáct hodin dopoledne zvony u sv. Petra v Lurdech se neočekávaně rozezvučí: Jeho biskupská Milost Monseigneur Laurence nemůže už Paní při nejlepším vůli děle ztěžovat situací. Všechny podmínky, jím kladené, byly přeměněny. Císař jest proti všemu očekávání přemožen. Vláda se dala na ústup. Prefekta přeložili na druhý konec Francie. Závory před jeskyní padly. Žádná úřední překážka neskýtá už biskupovi práva, aby odkládal a nevyšetřil ony posvátné choulostivé události.

Monseigneur, nejvýznamnější protivník, musí doznat porážku. Ne, ještě ji nepřiznává zcela! Couvá jen za poslední obrannou linii. Ještě včera, když u sebe shromáždil členy vyšetřující komise, zdůraznil co nejdůležitěji v krátké řeči, že právě zázračné uzdravení se nevysvětluje pouze tím, že je nelze vysvětlit se stanoviskem medicíně. Aby takové uzdravení bylo možno nezvratně uznat za zázrak, musí se k němu pojit ještě jeden zvláštní prvek — omračující blekovost, ono "vataň a chod", jež známe z Písmu svatého. Proto si on, biskup, vyhrazuje ještě poslední rozhodnutí o všech případech, které komise snad uzná za pravé.

Obřady, předepsané pro slavnostní porady tohoto druhu, byly pečlivě prostudovány. Tyto porady stojí pod ochranou Duchu svatého, jehož inspirace je nezbytná ke zdaru práce. Práci samu zahajují církevní slavnosti, které se ovšem konají u sv. Petra, aby jednou, za drabné let — jestli šetření nadpřirozené působení potvrdí — vyzněla v slavnosti daleko mohutnější a závěrečné u mohutnějšího sv. Petra v Římě. Dnes se theologové biskupské komise shromáždili okolo skromného farního oltáře lurdského kostela. Pro učené laiky, lékaře, chemiky, geology postavili čestná křesla pod schody oltáře. Za nimi usedli v prvních řadách nejvýznamnější svědkové zjevení. Paní Milletová a její přítelkyně září jako paladini nebeské slávy. Krejčová Peyretová ušila všem důstojné, tmavé šaty. I ona sedí v první řadě a vedle ní staříčky Filip. Jsou tu všechny Bernadettiny spolužačky, a Janou Abadiovou v čele, a onou Janou, která si dnes činí nárok na čest nejstarší upokojky. Jsou zde i neveraké sestry, kromě Marie Terezie Vauzousové, která se už před několika měsíci vrátila do mateřského kláštera. V hustých houfích tlesá se tu sousedé z Cachotu, strýc a teta Sajouovi, Bouriettovi, zářící áťastná Bouhouhortsové, která drží v náručí své napařené dítě, Piguno, Ourousovi, Ravalovi, Gozousovi a uprostřed mezi nimi trní Bernarda Casterotová s milénilivou Lucillou po boku. Matka a syn Nicolauovi sedí však hodně daleko vzadu.

Kanovník Nogaró, dómský farář z Tarbes, zanotuje Veni Creator Spiritus. Lavicemi projede udivený šepot. Kde je Bernadetta? Kde je rodina Soubirousova? Posléze najdou hlavní osobu docela vzadu v bezejmenném davu, vkříslenou mezi rodiče a Marii. Bernadetta se vzpírá jít dopředu, je třeba ji postřít. Paní Milletová k ní toužebně vztáhne ruce. Kdoš dělá místo. Bernadetta usedá vedle své první příznivkyně, která dojatě roní slzy radostí. Bernadetta sama není ani za mák dojata, naopak, je ustrašena. Kdysi ji mučil výslechem Jacomet, Rives a Dutour. Ted' ji budou mučit tito kněží a doktoři. Toho se Bernadetta bojí. Nač to všechno? A její strach není neodůvodněný.

Po bohoslužbách shromáždí se biskupské komise k prvnímu plenárnímu zasedání v presbytáři. Je tu dohromady asi dvacet pánů, duchovní i laici. Sešednou se do půlkruhu kolem velkého stolu. Pro svědky stoji u stěn lavice. Jako první je křeseno Bernadetta, ani ne tak svědkyně, jako v jistém smyslu obžalovaná. Znovu a znovu musí vypravovat své příběhy. Nevypovídá je natečně a mechanicky jako obvykle, ani se strhujícím pathosem

znovuoživování jako před Monseigneurem Thibautem. Mluví podivuhodně odměřeně, reálně a suše. Tak mluví před soudem člověk, který zápasí o své bytí. Stále ji přerušují, aby svědkové její tvrzení buď potvrdili nebo ozejmili: Marie, Jana Abadiová, Antonie Peyretová, matka, teta Bernarda, paní Nicolauová a Antonín. Vyjde na jevo, že dospělým svědkům velmi často paní selhává, zatím co pro Bernadettu sebernání podrobnost z oněch dnů navždy minulých žije. Řekli byste, že Bernadetta žije mimo čas, jen v slavném zážitku své lásky. Každý pohled, pokyn, obrat hlavy a posunek Paní je přehlucoce vryt do její paměti. A víc než to. Všechny posunky ožívají znovu, a nejen posunky, nýbrž všechno, co se dělo před extází i po ní. Neodolatelná převaha Bernadettiny paměti je první silný dojem, který vyšetřující komise z Bernadetty má. Bernadetta dává znovu a znovu své podivuhodné odpovědi. Tak se jí na příklad zeptá kanovník Nogaró, jaké tajemství jí Paní světila:

"To je jen pro mne," odvětila Bernadetta. "Kdybch vám to řekla, přestalo by to být tajemstvím."

Jiný pronášá obvyklou námitku proti pojídání trávy a bylinek: "Nemohu pochopit, že Paní od tebe žádala něco tak odporného. Vždyť se to k ní, jak nám ji líčíš, vůbec nehodí! Jak pak mohla chtít, abys dělala to, co dělají zvířata?"

"Vy také nejste zvíře, protože jíte salát," řekne Bernadetta. Pánové po sobě mrknou a nevědí, nemají-li Bernadettinu odpověď pokládat za drzou. Divčiny pokojné oči tomuto podezření odporují. Antonie Peyretová na lavici svědků se tiše uchechtne.

Z lurdských světských potentátů, kteří vedli boj proti Paní, zůstal nezlozen jediný Lacadé. Tento elastický gourmand má v pravém slova smyslu schopnost vysát sladkost i z nejpovážlivější situace. Kdo by tu ostatně mluvil o povážlivé situaci? Byť i massabielské zázraky odporovaly vládnoucí filosofii, není úlohou praktického muže, aby vykrvácel za všeobecnou platnost přírodního zákona. Doba je nepochopitelná, svět bláznivá mýdlová bublina, Lurdy mňákačka v rozkvětu a Lacadé není blázen! Od onoho letního večera, kdy zkoušel tajně moc zřídla na vlastním bolení hlavy, spadly mu s očí šupiny. Každému lidskému tvorovi je dán jistý stupeň a způsob možnosti, aby se obrátil. I Lacadé se svým způsobem obrátil.

Najednou je totiž purkmistr přeměněn, že zázračný pramen nemusí být o nic horší než minerální ledivý pramen, ba že může být v mnohem smyslu i vzácnější a prospěšnější. Jeho osobnímu vkusu vyhovovaly by sice stokrát víc skvělé lázně než sebestoprávnější poutní místo — ale nic naplat! Učený Clarensovi měl pravdu, když mu jednou v kavárně vysvětloval, že Lurdy bývaly za dávnych pohanských dob modlitbištěm a že takové místa svého mystického původu nikdy nepozbudou. Lacadé se s tím smířil.

Svého zamilovaného snu o kasinu s lázeňským parkem, s hubebním pavilonem, s kavárnou na terasách a s kriketovým hřištěm se ovšem musel vzdát. Veselé letní zábavy áťastlivých bohatců by zázračnou okrasu jeskyně neslušely. Nebude koncertů, nebude ohňostrojů ani maškarních plesů, ani květinových kors, krásné ženy v rozkošných toaletech nebudou se procházet po promenádě, děti v krajkových kalhotkách nebudou si tu hrát v míč! Škoda! — myslí si požívač a světák Lacadé, který už vidí všechnu pozemskou náheru barev obětovanu černým zástupům poutníků, kráčeících v procesích. Léčivá voda se proměnila ve vodu avatou, proto se musí Lacadé rozloučit i s plánem lázeňské akcíové společnosti a s myšlenkou květinového záslatelského ohochodu. Láhev a etiketami, na nichž by Panna Maria navracela slepému dítěti zrak, by byly svrchované nevkuše a církev by se tomu opěla. Mnohého je se třeba vzdát, mnohé však lze získat, když se věc vezme správně do ruky. Na štěstí není pozdě. Ještě nám zbývá příležitost, ještě můžeme předejít Církev, která dosud neprozněla své slavné ano, a budeme patřit mezi průkopníky.

Starý Filip je zkoprnělý útlakem, když své paní ohlížuje návtěvu purkmistra. Lacadé rozvíjí před zbožnou majitelkou rent zbožný plán: Neměla by se jeskyně zitra ráno, dřív než komise ponejprv jeskyni navštíví, ozdobit květinami, aby se tak nedůvěřivým orgánům biskupovým dostalo důkazu, že obyvatelstvo věří v pravost zázraku? Máme sice po Dušičkách a v zahradní-

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropsky vycvičený sklenář u dědy a otce v Československu

ctví poštmištra Cazenova jsou jen astry; ale touto velkou hříbitoval květinou, která zakvátá několika barvami, dala by se pěkně zaplnit celá jeskyně. V jedenáct hodin se komise chystá do jeskyně. Bylo by dobře, kdyby se už hodinu před tím, za vedení městské rady, vydalo do Massaholle proceň lepších kruhů, aby se podle účasti či neúčasti poznalo, kdo náleží k přátelům Paní a kdo ne. Není prý jiné osoby v Lurdech, která by byla Prozfetelností tak očividně vyvolena k tomu, aby o tom učinila vyhlášku, jako je paní Millotová. Vdovni, okouzlena obratem bývalého popěrače, vezme neprodleně věc do svých rukou.

Přístího dne, přesně v devět hodin ráno, shromáždí se významná část lepších kruhů lurdských před radnicí v Rue du Bourg. Pánové jsou ve fraku, dámy mají na hlavách cudné závoje. Počasí je výjimečně příznivé. Adolfe Lacadé vyjde z vrat se svým pobočníkem, jemu v patách jdou pánové z městské rady. Purkmistrovy fialové lince jsou ostře vyholeny a pod nimi vytáží šedivá bradka jako balvan. Kolem břicha skví se mu třibarevná šerpa. V levé ruce drží vysoký klobouk, v pravé rozsvícenou svíčku.

"Zanotujeme píseň?" zeptá se poštmištra Cazenava, dřív než dá znamení k pochodu. "Třebas 'Nous voulons, Dieu!'"

Zpívající průvod přejde okolo Francouzské kavárny. Ustrnule zírá za ním duch doby — zosobněný kavárníkem Duranem.

(Pokračování přístě)

Celebration set at St. Joseph Church

MAPLE CITY — In 1855 a group of Czechoslovakian and German families in Chicago organized a club called the „Verein Society." The purpose of this society was to assist immigrants from Germany and Czechoslovakia to settle in the United States.

When Czech families began to arrive, many chose a remote area of Northern Michigan on the shores of Lake Michigan. This came to be known as Bohemian Settlement. One hundred years ago, in 1884, a church building committee was organized among the people of this

settlement, and in 1888 the new church was blessed and dedicated to the care of St. Joseph. It was given the name St. Joseph Church, Bohemian Settlement.

On July 7, 1889, the new bell was blessed and the Stations of the Cross, describing the sufferings and death of Jesus in four languages - German, French, Italian and Bohemian - were erected. They still hang on the walls of the church.

In 1970 the congregation had become so small that it was joined to St. Rita's Church in Maple City to form one parish. St. Rita's Parish then became the parish of St. Rita-St. Joseph, Maple City St. Joseph's Church, Bohemian Settlement, has been designated a historical

site by the State of Michigan. It continues to be a sign of faith to the few families who still inhabit the area.

Because it was the place of worship for people of the area for so long, a special three-day celebration has taken place in the original church on the weekend of June 22-24. Former parishioners as well as priests who served this parish over the years attended.

Robert J. Rose, Bishop of the Gaylord Diocese, celebrated a Centennial Mass in the little church on June 24 at 4 p.m. The church is open to all who want to visit the 100-year-old structure and view some of the memorabilia on display. The public is invited.

Msgr. Ludvik Nemec:

THE NEW INFORMATIVE BOOK ABOUT THE SLOVAK NATION

Vidiny o slovenskom národe (The Visions about the Slovak Nation) by Štefan Polakovič (Hamilton, Ont., Canada, Buenos Aires, Argentina) Zahranická Matica slovenská, 1983, pp. 236. Price not given.

This excellent, richly informative treatise on the identity and relevant vitality of the Slovak nation, written by a well-known Slovak ethnographer and philosopher of political science, now living in exile in Argentina, is a welcome contribution on the subject.

Although written in concise style, it is comprehensive in scope, including all previous Slovak thinkers' views and those of some other nations. It is analytical regarding follow-up of national growth, for which it is greatly beneficial.

After the authors nostalgic pause on the meaning of the Slovak nation, he accentuates the call of the leading Slovak zealot Vajanský toward national survival „in these critical times" as „the most sacred responsibility". To enhance this emphasis the author personalized all the nation's events in the most reflective way.

The whole follow-up of the national growth is framed in logical sequence into four short chapters: I Chetelnica, the author's birthplace; II Uninterrupted Progression of National Entity; III Our National Being; IV Upon the Meaning of Our History - all tied to the nation's development from biological life to its spiritual maturity.

Starting with his birthplace, Chetelnice near Trnava, the author underscores that a real au-

thenticity of national life is faithfully reflected in the village people's customs, family and social life, language, religion, and cultural endeavors for national survival. As, in this author's case, there is always a kind of mystical tie of people to their birthplace, with lasting influence on them, expressed by this author's saying: „natus est, abiit; nunquam reversus gentis patriaeque suae amorem per mundum portavit".

The author reaches for the roots of the Slovak nation by tracing all known previous inhabitants of Slovak territory, attracted there by a rich production of metals during the whole millennium. According to Corcoran, the Celts came around 3700 BC from the East with a knowledge of metallurgy. The mining of the metals enriched the people; fortresses around the Váh, Orava, Tonic, Hron, Nitra, Košice and elsewhere appeared, for Slovakia was densely populated around 1400 BC. The Celts also taught the Slovaks agriculture and gave names to rivers and mountains, and transmitted several traditions about them. The Celts were eventually replaced by Scythians, who came before the Huns and Tatars. The Celts witnessed later the arrival of the Slavs, probably in IV and V century A.D. who reached Slovakia in the time of the Avars (568). When Wenden attacked the Huns, Samo took the lead and established the first independent State in the territory of Slovakia, which after his death (659) ceased to exist. Subsequently, the Avars renewed their lordship over the Slavs until the VII century. In 786 Charles the Great created the Ostmark as a buffer zone against the Avars and the Slavs. If Samo's empire be an extension to the subsequent Great

Moravian Empire, the continuity of which has yet to be proved, then the identity of the Slovak nation can be put into VII century. The Slovak historian I. Rathos insists that „initial elements of the Slovak nationality were from Samo's time!"

There is no doubt that the Great Moravian Empire meant a great input for the Slovaks as for other Slavs, an exclusive affirmation that „the Slovak language is inherent tongue of our Great Moravian forefathers, and the author's views that the Great Moravian Empire was a Slovak State, not a Czechoslovak one, because the Czechs, after the death of Svatopluk (895), departed from the region, have to be yet modified in the light of recent Great Moravian discoveries. Like-wise the author's exclusive assertions that „the Slovaks are the ethnic whole, surviving the Great Moravia, and are the full fledged heirs of the Great Moravian and Cyrilomethodian heritage" have to be more substantiated to be accepted.

The author's detailed analysis on the „being of Slovak nation" and his clear distinction between the goals of State and those of Nation are well expressed, when he related to the nation as a „spiritual entity", homogeneous in nature in contrast to heterogeneous character of a State. There is a mutual relation between a nation and a region, for it is a place for a nation's physical life, economy and social position, and place of the births of the people by making a home for them. However, the nation is more, - it is a soul, a spiritual principle and family, kept together by national spirit. As the human soul dwells in the body, so it is the national spirit which creates its internal unity, which is a privilege for real nations, constituting their national

consciousness. L. Štúr connected this spirit with a language: „As every creature has its own voice, so it has also a Slovak!" This spirit is a source in giving life to the nation. In this sense the Slovaks are a true nation, and not, as Professor Chaloupecký and others characterize, a „conglomerate of various national elements" or as „a parasite on others".

Very appropriately the author deals with „the meaning of Slovak history". As a nation originates and lives through its culture, and cultures of all nations through humanity, the ultimate factor is man, for whom humanism is the goal and brotherhood of all. Such is the thought of most Slovak authorities such as L. Štúr, Vajanský, Hviezdoslav, Mináč, Staško, J. Tomko, to name but a few. Perhaps Jan Kollar best expressed it when he said: „When you call Slovak, a man is an answer," while Štúr insists that „humanism is the national program of Slovaks," or as poet Beniak reveals a „Slovak search for humanity," or as Mináč extenuates, „to become a complete Slovak means to be a brother of people!" „There is a kind of consensus of historians of Christianity imbued with Slovak Spirit," as Vajanský expressed it so emphatically: „Jesus Christ is the Lord of the

Slovak Nation". This symbiosis of Christianity and the Slovak nation is well reflected in the slogan: „For God and Nation!" Rightly Staško comments: „Slovaks elevated the Christian norms of life into a category of power, which they use as vehicle for their political process!" In a certain sense, Dubček's recent attempt for „communism with a human face" (1968) is a kind of reflection of Slovak spirit always longing for humanness.

In this sense the author's Epilogue is also a panegyric on the Slovak nation: *the time has arrived that the idea of the Slovak nation become a reality as a national which has absorbed in its soul the teaching of the God-Man as an ideal of truth, good, beauty, right and justice.* The Slovak search for right and justice became manifest in the Slovak will to live and survive according to God's laws. Only through its independence can the Slovak nation fulfill its mission. This is indeed an inspiring reading for all, with a considerable measure of national feeling which the author successfully and convincingly conveys. His work is well annotated and equipped with very selective source materials, and modern literature directly related to this subject. It is warmly recommended to all students and scholars interested in Slovak history.

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800

VOICE OF THE NATION

WITNESSES BEHIND THE WIRE

In a remote part of northeastern Siberia, pastor Dmitri Miniakov lies dying in a labor camp. The 63-year-old widower suffers from tuberculosis, stomach cramps, and heart pains - all the direct result of the inhuman conditions of his imprisonment. Miniakov is serving a five-year sentence (his third term) in one of the infamous gold mining slave camps of the Magadan Region. Officially his crime is "anti-Soviet propaganda", a catch-all charge that in Miniakov's case refers to speaking on behalf of persecuted Christians, teaching biblical principles to his children, and serving as the pastor of an unregistered Baptist church.

Miniakov has already spent eight years in Soviet jails and labor camps for his religious beliefs. His property was confiscated, and his youngest son was taken from him and sent to a state boarding school to be purged of Christian influences. When he is not interned in the camp hospital, Miniakov is expected to fulfill his quota of slave labor, despite his age and illnesses. And yet he continues his Christian witness, even behind barbed wire. He is but one of the victims of the Soviet system of "legal" persecution.

AT LEAST 20 MILLION PEOPLE HAVE PERISHED IN THE CAMPS

The sheer dimensions of the U.S.S.R.'s repressive prison network are so vast as to boggle the mind. The "Gulag Archipelago", where so many Soviet Christians have slaved and died, includes nearly 2,000 labor camps, 273 prisons, and 85 psychiatric prisons.

The human dimensions of this tragedy are even more staggering. At least 20 million people have perished in the camps, and some scholars would double or triple that figure. Untold millions of these victims have been women and children for whom the U.S.S.R. has built 119 special camps. There are also 43 known "extermination" camps - hellish places, such as uranium mines and uranium enrichment plants with no protective safeguards for the workers and where the grueling labor is a virtual death sentence. Only the Soviet authorities know exactly how many inmates are languish-

ing in the camps at this moment, but the most conservative estimates begin at two million, and others range as high as four million.

Many of these men and women are, like Dmitri Miniakov, prisoners of conscience whose only crime is disagreeing with the government or believing in God instead of in Marx and Lenin. Dr. Andrei Sakharov, the leading Russian dissident and himself a victim of exile and persecution, estimates that there are at least 10,000 prisoners of conscience in the Soviet Union, of which perhaps 2,000 have been jailed for their faith. The most accurate Western records of Soviet religious prisoners are kept by Keston College in England, but even Keston can verify only 300 to 400 inmates who have been sentenced specifically because of their active Christian convictions. Without question, for every imprisoned believer we know about, there are those who simply disappear anonymously into the Gulag, unknown and unmourned in the West.

There are five "regimes" or levels of punishment in the Soviet prison system, each worse than the last: ordinary regime labor camp, intensified regime, strict regime, special regime, and prison regime. This issue of NewsWire examines each of these punishments and some of the Christians suffering under them. (In the next issue we'll look at two additional forms of imprisonment for Soviet believers, exile and detention in psychiatric hospitals.)

The first level of punishment for prisoners in the U.S.S.R. - ordinary regime labor camp - is ordinary only by Soviet standards. In other parts of the world it would be considered cruel and unusual. Ordinary regime prisoners may write as many letters as they like per month, though all of their mail is censored and quite a bit of it goes intentionally undelivered. Their families may visit them three times a year and they may receive three parcels annually (form within the Soviet Union, not the West). Note, however, that parcels containing anything of value - food, clothes, or medicine - are almost always stolen by the guards.

Mariya Tevs is one Christian

interned in an ordinary regime camp. Her "crime" was teaching children about Christ, for which she received a four-year sentence. Like her fellow inmates, Mariya works eight to ten hours or more a day in a dismal factory some distance from the camp, with no days off.

Conditions at the next level of punishment - intensified regime - are very similar, except that prisoners may write only three letters a month and receive two packages and two family visits per year. And beginning with intensified regime, prisoners receive none of these privileges until they have completed half their sentence. As with ordinary and strict regimes, intensified regime prisoners live communally in filthy barracks, which are infested with lice, fleas, and ticks, and often lack heat or running water.

Vitali Varavin is serving a four-year term in such a camp. Varavin, a married pastor with two children, was arrested for refusing to inform on his fellow church members for the KGB, and convicted of "malicious hooliganism". Now, in addition to spending every day of his sentence in back-breaking labor, he must subsist on the foul diet fed to all Soviet prisoners. Keston College describes it as "the food which nobody wants to steal: rotten fish, rotten cabbage, rotten potatoes and bread".

Strict regime camp prisoners may write two letters a month and receive one parcel and one visit from their families in a year. But even these meagre privileges can be revoked at any time (as in the other regimes) for real or imaginary infractions of the arbitrary camp rules. Christians, for example, can lose their privileges and be thrown into solitary confinement merely for praying out loud or speaking about God to other inmates. Often prisoners are punished for cruelty's sake alone, as in the case of Dmitri Miniakov. Last summer Miniakov's daughter, Yelena Petrova, was turned away from his camp on no pretext at all after traveling thousands of miles for her one allotted visit.

Czech Mass every Saturday
Evening at 6:15 P.M.
at Our Lady of the Mount
in Cicero, Ill. (2414, S. 61st Ave.)

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

MAJORITY VOTE

Rev. Edmund A. Opitz, in his article, "The American System and Majority Rule," wrote that the average person in this country believes that: "The People are entitled to get from government whatever a majority of them want."

He explains that the assumption is that, "The voice of The People, expressing itself through majority opinion, is, in a democratic society, the final determiner of policy, and the ultimate sanction for political conduct. A society is free to the extent that the majority will is not frustrated. This is what it means to live in a democracy."

These were the very ideas to which the Founders were opposed. They knew the dangers of democracy and majority rule. Consequently, in drafting the Constitution they did everything in their power to protect the common people from democracy.

They did this by creating within the fabric of government a number of "anti-majoritarian" devices. One was the Senate, the body of Congress which was to represent each State equally. But as a further protection against democracy the Senators were to be appointed by the state legislatures.

What did we do? We were seduced by the siren song of the advocates of democracy and amended the Constitution to remove that protective device.

Another antimajoritarian institution was the electoral college, to insulate the presidency "from the popular will."

Instead of being chosen by the mob, electors were to meet to choose the President; they still do.

But the advocates of democracy are busy today urging that we remove this protective institution and instead resort to direct election of the President.

Probably the most powerful antimajoritarian device is the Supreme Court. We are all familiar with numerous policies and laws which have been supported by the majority of the people but were thrown out by the Court as being unconstitutional.

The Founders attempted to give us a government which was limited to acting "as an umpire who enforces the agreed upon rules." Otherwise government was to leave people alone, free to go about their productive efforts. This was the way the Founders answered the primary question: "What is the proper scope of government in society?"

The second question answered by the Founders dealt with how people would be selected to run the government. It was decided to do this by ballot, by majority vote.

Where we have gone wrong in America is in confusing the methods and categories. Says Opitz, "The primary question, What shall be the extent of rule? can be answered or resolved on the basis of intellectual and moral criteria only—not by counting noses."

*** "Majority decision at the polls is an excellent way of choosing personnel for political office, but it is a violation of the moral law for the majority to vote away any man's freedom."

This is where we have gone wrong! Every day the Congress is in session it votes away the economic freedom of our people by taking from some to give to others. But we have the power to stop this by removing the representatives in Congress who are voting this way! And this year you have a chance to do just that!

COMPLETE CLEANING SERVICE

Odhorné čistění koberec
a celouněho nábytku
(křesla, sofy, gauče)

* Mytí stěn
* Barvení vnitřní i venkovní
* Čistění okapových žlabů

Karel B. DUŠEK

POCTIVÁ PRÁCE - NÍZKÉ CENY

„Senior Citizens“ mají 10 % slevy!

VOLEJTE ☎ 484-7684